

USTAWA
z dnia 28 lipca 2005 r.

**Opracowano na pod-
stawie: Dz.U. z 2005
r. Nr 178, poz. 1479.**

o zmianie ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1.

W ustawie z dnia 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy (Dz.U. Nr 83, poz. 930, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Jeżeli według nowej ustawy czyn zabroniony objęty orzeczeniem nie jest już zabroniony pod groźbą kary, skazanie ulega zatarciu z mocy prawa, a ukaranie uważa się za niebyłe.”;

2) w art. 3 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe określone w rozdziale 7 są karalne także w razie popełnienia ich za granicą, jeżeli zostały ujawnione w wyniku czynności kontrolnych przeprowadzonych tam przez polski organ celny lub inny organ uprawniony na podstawie umów międzynarodowych; przepis stosuje się odpowiednio, jeżeli wykroczenie skarbowe określone w art. 106e-106h popełnione zostało za granicą.”;

3) w art. 6 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy.”;

4) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. § 1. Jeżeli ten sam czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach kodeksu, przypisuje się tylko jedno prze-

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 29 listopada 1990 r. o paszportach, ustawę z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych, ustawę z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz ustawę z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2000 r. Nr 60, poz. 703 i Nr 62, poz. 717, z 2001 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1178 i Nr 213, poz. 1803, z 2003 r. Nr 84, poz. 774, Nr 137, poz. 1302 i Nr 162, poz. 1569, z 2004 r. Nr 29, poz. 257, Nr 68, poz. 623, Nr 93, poz. 894, Nr 97, poz. 963 i Nr 173, poz. 1808 oraz z 2005 r. Nr 130, poz. 1090, Nr 143, poz. 1199 i Nr 177, poz. 1468.

stępstwo skarbowe lub tylko jedno wykroczenie skarbowe na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

§ 2. W wypadku określonym w § 1 sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, a jeżeli zbiegające się przepisy przewidują zagrożenia takie same - na podstawie przepisu, którego znamiona najpełniej charakteryzują czyn sprawcy. Nie stoi to na przeszkodzie orzeczeniu także innych środków przewidzianych w kodeksie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.”;

5) w art. 9 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną.”;

6) w art. 11 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli w czasie popełnienia przestępstwa skarbowego zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, sąd może orzec karę w wysokości nieprzekraczającej dwóch trzecich górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za przypisane sprawcy przestępstwo skarbowe; sąd może zastosować także nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego wymienionego w art. 22 § 2 pkt 2-6, chyba że przepadek dotyczy przedmiotów określonych w art. 29 pkt 4.”;

7) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Jeżeli sąd lub organ postępowania przygotowawczego określa także obowiązek, sposób lub termin uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej lub równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów lub równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej, to powinien przy tym wziąć pod uwagę w szczególności sytuację majątkową sprawcy oraz wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej lub równowartości pieniężnej przedmiotów bądź korzyści podlegających przepadkowi.”;

8) w art. 15:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W razie orzeczenia przepadku przedmiotów, ściągnięcia ich równowartości pieniężnej lub obowiązku uiszczenia ich równowartości pieniężnej wygasa obowiązek uiszczenia należności publicznoprawnej dotyczącej tych przedmiotów.”;

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W razie potrzeby orzeczenie kończące postępowanie, na mocy którego nie orzeczono przepadku przedmiotów, ściągnięcia ich równowartości pieniężnej lub obowiązku uiszczenia równowartości pieniężnej tych przedmiotów, powinno zawierać również rozstrzygnięcie co do przekazania przedmiotu właściwemu organowi do odrębnego postępowania.”;

9) w art. 16:

a) § 1-3 otrzymują brzmienie:

- „§ 1. Nie podlega karze za przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe sprawca, który po popełnieniu czynu zabronionego zawiadomił o tym organ powołany do ścigania, ujawniając istotne okoliczności tego czynu, w szczególności osoby współdziałające w jego popełnieniu.
- § 2. Przepis § 1 stosuje się tylko wtedy, gdy w terminie wyznaczonym przez uprawniony organ postępowania przygotowawczego uiszczono w całości wymagalną należność publicznoprawną uszczuploną popełnionym czynem zabronionym. Jeżeli czyn zabroniony nie polega na uszczupleniu tej należności, a orzeczenie przepadku przedmiotów jest obowiązkowe, sprawca powinien złożyć te przedmioty, natomiast w razie niemożności ich złożenia - uiścić ich równowartość pieniężną; nie nakłada się obowiązku uiszczenia ich równowartości pieniężnej, jeżeli przepadek dotyczy przedmiotów określonych w art. 29 pkt 4.
- § 3. Jeżeli złożone przedmioty podlegające przepadkowi mogą ulec szybkemu zniszczeniu lub zepsuciu, ich przechowywanie byłoby połączone z niewspółmiernymi kosztami lub nadmiernymi trudnościami albo powodowałoby znaczne obniżenie ich wartości, organ postępowania przygotowawczego nakłada na sprawcę obowiązek uiszczenia ich równowartości pieniężnej, chyba że przepadek dotyczy przedmiotów określonych w art. 29 pkt 4.”,

b) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Przepisu § 1 nie stosuje się wobec sprawcy, który:

- 1) kierował wykonaniem ujawnionego czynu zabronionego,
- 2) wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, polecił jej wykonanie ujawnionego czynu zabronionego,
- 3) zorganizował grupę albo związek mający na celu popełnienie przestępstwa skarbowego albo taką grupą lub związkiem kierował, chyba że zawiadomienia, o którym mowa w § 1, dokonał ze wszystkimi członkami grupy lub związku,
- 4) nakłaniał inną osobę do popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego w celu skierowania przeciwko niej postępowania o ten czyn zabroniony.”;

10) w art. 17:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

- „§ 1. Sąd może udzielić zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, jeżeli wina sprawcy i okoliczności popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego nie budzą wątpliwości, a jednocześnie:
- 1) uiszczono w całości wymagalną należność publicznoprawną, jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie tej należności,
 - 2) sprawca uiścił kwotę odpowiadającą co najmniej najniższej karze grzywny grożącej za dany czyn zabroniony,

3) sprawca wyraził zgodę na przepadek przedmiotów co najmniej w takim zakresie, w jakim ten przepadek jest obowiązkowy, a w razie niemożności złożenia tych przedmiotów - uiszcł ich równowartość pieniężną; przepisy art. 16 § 2 zdanie trzecie oraz art. 31 § 3 pkt 2 stosuje się odpowiednio,

4) uiszczono co najmniej zryczałtowaną równowartość kosztów postępowania.”,

b) w § 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zgłoszono interwencję co do przedmiotu podlegającego przepadkowi, chyba że zostanie ona cofnięta przez interwenienta do czasu wniesienia aktu oskarżenia do sądu.”;

11) w art. 18:

a) w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) tytułem kary grzywny kwotę uiszczoną przez sprawcę,”,

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Prawomocny wyrok o zezwoleniu na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności nie podlega wpisowi do Krajowego Rejestru Karnego.”;

12) w art. 19 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Sąd może odstąpić od wymierzenia kary, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środka karnego wymienionego w art. 22 § 2 pkt 2-6 lub w art. 47 § 2 pkt 2 i 3, jeżeli zachodzą warunki jego orzeczenia i cele kary zostaną przez ten środek spełnione, w szczególności w wypadkach przewidzianych w kodeksie, a ponadto:

1) za przestępstwa skarbowe - zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat lub karą łagodniejszą, gdy stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu nie jest znaczny; przepisu nie stosuje się do sprawcy przestępstwa skarbowego popełnionego w warunkach określonych w art. 37 § 1 lub w art. 38 § 2, z zastrzeżeniem art. 37 § 2 i 3 oraz art. 38 § 3,

2) za wykroczenia skarbowe - w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, biorąc pod uwagę charakter i okoliczności popełnienia wykroczenia skarbowego, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego zachowanie się po popełnieniu tego wykroczenia.

§ 2. Jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, sąd może odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego wymienionego w art. 22 § 2 pkt 2-6 lub w art. 47 § 2 pkt 2 i 3 tylko wtedy, gdy ta wymagalna należność została w całości uiszczona przed wydaniem wyroku.”;

13) w art. 20 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Do przestępstw skarbowych nie mają zastosowania przepisy części ogólnej i rozdziału XXXVIII Kodeksu karnego, z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. Przepisy art. 18 § 2 i 3, art. 19-20, 21 § 2 i 3, art. 22-24, 27 § 1, art. 40 § 1, art. 41, 43 § 2, art. 51, 57-58 § 1, art. 60 § 1 i 2, art. 62-63, 66 § 1, art. 67-68, 69 § 1 i 2, art. 70, 72-77, art. 78 § 1 i 3, art. 79, 80 § 1 i 3, art. 81-83, 85, 86 § 2 i 3, art. 87-88, art. 89 § 1 i 3, art. 90, 92-98,

103 § 1, art. 106-108 oraz 114, a także wskazane w innych przepisach niniejszego rozdziału, przepisy części ogólnej Kodeksu karnego stosuje się odpowiednio do przestępstw skarbowych; do żołnierzy, którzy dopuścili się czynu zabronionego jako przestępstwo skarbowe, stosuje się odpowiednio także przepisy art. 318, 321, 322 § 1 i 3, art. 323, 324 § 1, art. 325-333 oraz art. 335-336 Kodeksu karnego.”;

14) w art. 22 w § 2:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4)przepadek korzyści majątkowej,”,

b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) ściągnięcie równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej,”;

15) w art. 23 § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Wyrokiem nakazowym można wymierzyć karę grzywny w granicach nieprzekraczających wysokości 200 stawek dziennych, chyba że kodeks przewiduje karę łagodniejszą.

§ 3. Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności.”;

16) w art. 24:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Za karę grzywny wymierzoną sprawcy przestępstwa skarbowego czyni się w całości albo w części odpowiedzialną posiłkowo osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną, jeżeli sprawcą czynu zabronionego jest zastępca tego podmiotu prowadzący jego sprawy jako pełnomocnik, zarządca, pracownik lub działający w jakimkolwiek innym charakterze, a zastępowany podmiot odniósł albo mógł odnieść z popełnionego przestępstwa skarbowego jakąkolwiek korzyść majątkową.”,

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Niezależnie od nałożenia odpowiedzialności posiłkowej sąd zobowiązuje podmiot, który uzyskał korzyść majątkową, do jej zwrotu w całości albo w części na rzecz Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego; nie dotyczy to korzyści majątkowej podlegającej zwrotowi na rzecz innego uprawnionego podmiotu.”;

17) w art. 25 w § 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) jeżeli kary grzywny lub środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów nie wykonano z powodu nieobecności skazanego w kraju.”;

18) w art. 26 § 1-3 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Jeżeli przestępstwo skarbowe jest zagrożone karą pozbawienia wolności, sąd może orzec zamiast niej karę ograniczenia wolności, w szczególności jeżeli orzeka równocześnie środek karny wymieniony w art. 22 § 2 pkt 2-

6, co nie stoi na przeszkodzie wymierzeniu także kary grzywny grożącej za to przestępstwo obok kary pozbawienia wolności.

§ 2. Wymierzając karę ograniczenia wolności za przestępstwo skarbowe, w związku z którym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej i tej wymagalnej należności nie uiszczono, sąd określa także obowiązek uiszczenia jej w całości w wyznaczonym terminie.

§ 3. Przepisu § 1 nie stosuje się do sprawcy przestępstwa skarbowego popełnionego w warunkach określonych w art. 37 § 1 lub w art. 38 § 2, z zastrzeżeniem art. 37 § 2 i 3 oraz art. 38 § 3.”;

19) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. § 1. Jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, kara pozbawienia wolności trwa najkrócej 5 dni, najdłużej - 5 lat; wymierza się ją w dniach, miesiącach i latach.

§ 2. Kara aresztu wojskowego trwa najkrócej 5 dni, najdłużej - 2 lata; wymierza się ją w dniach, miesiącach i latach.”;

20) w art. 28 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Kara nadzwyczajnie obostrzona nie może przekroczyć 1080 stawek dziennych kary grzywny, 18 miesięcy kary ograniczenia wolności albo 10 lat kary pozbawienia wolności.”;

21) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29. Przepadek przedmiotów obejmuje:

- 1) przedmiot pochodzący bezpośrednio z przestępstwa skarbowego,
- 2) narzędzie lub inny przedmiot stanowiący mienie ruchome, które służyło lub było przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego,
- 3) opakowanie oraz przedmiot połączony z przedmiotem przestępstwa skarbowego w taki sposób, że nie można dokonać ich rozłączenia bez uszkodzenia któregokolwiek z tych przedmiotów,
- 4) przedmiot, którego wytwarzanie, posiadanie, obrót, przechowywanie, przewóz, przenoszenie lub przesyłanie jest zabronione jako przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe.”;

22) w art. 30:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Sąd może orzec przepadek przedmiotów tylko w wypadkach przewidzianych w kodeksie, a orzeka, jeżeli kodeks tak stanowi.

§ 2. W wypadkach określonych w art. 54 § 1 i 2, art. 55 § 1 i 2, art. 58 § 2 i 3, art. 59 § 1-3, art. 63 § 1-4, art. 64 § 1, art. 65 § 1 i 3, art. 66 § 1, art. 67 § 1 i 2, art. 68 § 1, art. 69 § 1-3, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 72, art. 73 § 1 oraz art. 73a § 1 i 2 przepadek obejmuje przedmioty określone w art. 29 pkt 1-3, przy czym podrobiony lub przerobiony znak urzędowy określony w art. 59 § 1 i 2 należy usunąć, chociażby to miało być połączone ze zniszczeniem przedmiotu.”;

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W wypadkach określonych w art. 99 § 1 i 2 oraz w art. 106d § 1 orzeka się przepadek wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych, a także można orzec przepadek innych przedmiotów, określonych w art. 29 pkt 1-3.”,

c) uchyla się § 4a,

d) § 5 otrzymuje brzmienie:

§ 5. W wypadkach określonych w art. 107 § 1-3 orzeka się przepadek dokumentu lub urządzenia do gry losowej, gry na automacie, gry na automacie o niskich wygranych lub zakładu wzajemnego oraz wygranych, które na podstawie tego dokumentu przypadają grającemu, a także środków uzyskanych ze sprzedaży udziału w grze lub wpłaconych stawek. Przepis stosuje się odpowiednio także w wypadkach określonych w art. 107a § 1, art. 109 i art. 110.”;

23) w art. 31:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Przedmioty określone w art. 29 pkt 1, 3 i 4 podlegają przepadkowi, chociażby nie były własnością sprawcy.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Sąd może orzec przepadek przedmiotów określonych w art. 29 pkt 2, niebędących własnością sprawcy, jeżeli ich właściciel lub inna osoba uprawniona na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach przewidywała albo mogła przewidzieć, że mogą one służyć lub być przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego.”,

c) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przepadku przedmiotów nie orzeka się, jeżeli są własnością osoby trzeciej, a sprawca uzyskał je w drodze czynu zabronionego jako przestępstwo lub wykroczenie.”,

d) dodaje się § 5-7 w brzmieniu:

„§ 5. Sąd, orzekając przepadek przedmiotów, w szczególności napojów alkoholowych, kosmetyków lub produktów leczniczych, może zarządzić ich zniszczenie w całości albo w części, jeżeli sprzedaż tych przedmiotów jest niemożliwa, znacznie utrudniona lub nieuzasadniona lub gdy przedmioty te nie odpowiadają warunkom dopuszczenia do obrotu w kraju określonym w odrębnych przepisach.

§ 6. Sąd, orzekając przepadek wyrobów tytoniowych, jednocześnie zarządza ich zniszczenie.

§ 7. Koszty zniszczenia przedmiotów, których przepadek orzeczono, ponosi sprawca czynu zabronionego.”;

24) w art. 32:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W razie niemożności orzeczenia w całości albo w części przepadku, o którym mowa w art. 29, gdy przedmiot został zniszczony, zgubiony,

ukryty lub z innych przyczyn faktycznych lub prawnych nie może być objęty w posiadanie, sąd orzeka środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów, chyba że przepadek dotyczy przedmiotów określonych w art. 29 pkt 4.”,

b) dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Przepis art. 31 § 4 stosuje się odpowiednio.”;

25) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Art. 33. § 1. Jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa skarbowego, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przepadkowi przedmiotów określonych w art. 29 pkt 1 lub 4, sąd orzeka środek karny przepadku tej korzyści. W razie niemożności orzeczenia środka karnego przepadku korzyści majątkowej orzeka się środek karny ściągnięcia jej równowartości pieniężnej.

§ 2. W razie skazania za przestępstwo skarbowe, z którego popełnienia sprawca osiągnął, chociażby pośrednio, korzyść majątkową dużej wartości, uważa się, że mienie, które sprawca objął we władanie lub do którego uzyskał jakikolwiek tytuł w czasie popełnienia przestępstwa skarbowego lub po jego popełnieniu, do chwili wydania chociażby nieprawomocnego wyroku, stanowi korzyść majątkową uzyskaną z popełnienia przestępstwa skarbowego, chyba że sprawca lub inna zainteresowana osoba przedstawi dowód przeciwny.

§ 3. Jeżeli okoliczności sprawy wskazują na duże prawdopodobieństwo, że sprawca, o którym mowa w § 2, przeniósł na osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, faktycznie lub pod jakimkolwiek tytułem prawnym, mienie stanowiące korzyść majątkową uzyskaną z popełnienia przestępstwa skarbowego, uważa się, że rzeczy będące w samoistnym posiadaniu tej osoby lub jednostki oraz przysługujące jej prawa majątkowe należą do sprawcy, chyba że zainteresowana osoba lub jednostka organizacyjna przedstawi dowód zgodnego z prawem ich uzyskania.

§ 4. Przepisy § 2 i 3 stosuje się także przy dokonaniu zajęcia stosownie do przepisu art. 131 § 4 przy zabezpieczeniu grożącego przepadku korzyści majątkowej oraz przy egzekucji tego środka. Osoba lub jednostka, której dotyczy domniemanie ustanowione w § 3, może wystąpić z powództwem przeciwko Skarbowi Państwa o obalenie domniemania; do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy postępowanie egzekucyjne ulega zawieszeniu.

§ 5. W razie współwłasności orzeka się przepadek udziału należącego do sprawcy lub równowartości pieniężnej tego udziału.

§ 6. Środka karnego przepadku korzyści majątkowej lub ściągnięcia jej równowartości pieniężnej nie orzeka się, jeżeli korzyść majątkowa podlega zwrotowi innemu uprawnionemu podmiotowi.

§ 7. Objęta przepadkiem korzyść majątkowa lub ściągnięcie jej równowartości pieniężnej przechodzi na własność Skarbu Państwa z chwilą uprawomocnienia się wyroku, a w wypadku, o którym

mowa w § 4 zdanie drugie, z chwilą uprawomocnienia się wyroku oddalającego powództwo przeciwko Skarbowi Państwa.”;

26) w art. 34 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Sąd może orzec środek karny zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej w wypadkach określonych w art. 38 § 1 i 2 oraz w razie skazania sprawcy za przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 1, art. 55 § 1, art. 56 § 1, art. 59 § 1-3, art. 63 § 1-3, art. 64 § 1, art. 65 § 1, art. 66 § 1, art. 67 § 1 i 2, art. 68 § 1, art. 69 § 1-3, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 72, art. 73 § 1, art. 73a § 1, art. 74 § 1-3, art. 76 § 1, art. 77 § 1, art. 78 § 1, art. 82 § 1, art. 83 § 1, art. 85 § 1 i 2, art. 86 § 1 i 2, art. 87 § 1 i 2, art. 88 § 1 i 2, art. 89 § 1 i 2, art. 90 § 1 i 2, art. 91 § 1, art. 92 § 1, art. 93, art. 97 § 1 i 2, art. 99 § 1, art. 100 § 1, art. 101 § 1, art. 102 § 1, art. 103 § 1, art. 104 § 1, art. 105 § 1, art. 106 § 1, art. 106a § 1, art. 106b § 1, art. 106c § 1, art. 106d § 1, art. 106i § 1, art. 106j § 1, art. 107 § 1-3, art. 107a § 1 oraz art. 110.”;

27) art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Art. 36. § 1. Stosując nadzwyczajne złagodzenie kary, sąd może:

- 1) wymierzyć karę ograniczenia wolności, jeżeli przestępstwo skarbowe jest zagrożone karą pozbawienia wolności; przepis art. 26 § 2 stosuje się,
- 2) odstąpić od wymierzenia kary i orzec środek karny wymieniony w art. 22 § 2 pkt 2-6,
- 3) odstąpić od wymierzenia środka karnego, chociażby jego orzeczenie było obowiązkowe; przepis art. 19 § 3 zdanie drugie stosuje się.

§ 2. Jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym nastąpiło uszczerpienie należności publicznoprawnej i przed wydaniem wyroku wymagalna należność została w całości uiszczona, nadzwyczajne złagodzenie kary może polegać na orzeczeniu tylko kary grzywny w wysokości nieprzekraczającej połowy górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za przypisane przestępstwo skarbowe, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych wymienionych w art. 22 § 2 pkt 2-6, przewidzianych za to przestępstwo.

§ 3. Sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z inną osobą lub osobami w popełnieniu przestępstwa skarbowego, jeżeli ujawnił przed organem postępowania przygotowawczego wszystkie istotne informacje dotyczące tych osób oraz okoliczności jego popełnienia.

§ 4. Przepisu § 3 nie stosuje się, jeżeli sprawca:

- 1) wezwany do złożenia wyjaśnień lub zeznań, nie potwierdził w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe ujawnionych przez siebie informacji,
- 2) kierował wykonaniem ujawnionego przestępstwa skarbowego,

- 3) wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, polecił jej wykonanie ujawnionego przestępstwa skarbowego,
- 4) nakłaniał inną osobę do popełnienia przestępstwa skarbowego w celu skierowania przeciwko niej postępowania o ten czyn zabroniony.

§ 5. Warunkowego zawieszenia wykonania kary, o którym mowa w § 3, nie stosuje się także do sprawcy określonego w art. 37 § 1 pkt 2 i 5.”;

28) w art. 37 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Sąd stosuje nadzwyczajne obostrzenie kary, jeżeli sprawca:

- 1) popełnia umyślnie przestępstwo skarbowe, powodując uszczuplenie należności publicznoprawnej dużej wartości albo popełnia umyślnie przestępstwo skarbowe, a wartość przedmiotu czynu zabronionego jest duża,
- 2) uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,
- 3) popełnia dwa albo więcej przestępstw skarbowych, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich i każdy z tych czynów wyczerpuje znamiona przestępstwa skarbowego określonego w tym samym przepisie, a odstępy czasu pomiędzy nimi nie są długie,
- 4) skazany za umyślne przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności lub karę ograniczenia wolności albo karę grzywny, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności lub 6 miesięcy kary ograniczenia wolności albo po uiszczeniu grzywny wynoszącej co najmniej 120 stawek dziennych popełnia umyślnie przestępstwo skarbowe tego samego rodzaju,
- 5) popełnia przestępstwo skarbowe, działając w zorganizowanej grupie albo w związku mającym na celu popełnienie przestępstwa skarbowego,
- 6) popełnia przestępstwo skarbowe, używając przemocy lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo działając wspólnie z inną osobą, która używa przemocy lub grozi natychmiastowym jej użyciem,
- 7) przez nadużycie stosunku zależności lub wykorzystanie krytycznego położenia doprowadza inną osobę do popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwo skarbowe.

§ 2. Przepisów § 1 pkt 1 i 3 nie stosuje się, jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, a wymagana należność została w całości uiszczona przed zamknięciem przewodu sądowego w pierwszej instancji.”;

29) w art. 38 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Stosując nadzwyczajne obostrzenie kary, sąd wymierza karę pozbawienia wolności:

- 1) do 6 miesięcy albo karę ograniczenia wolności, jeżeli przestępstwo skarbowe jest zagrożone tylko karą grzywny do 360 stawek dziennych,

co nie wyłącza wymierzenia także kary grzywny grożącej za to przestępstwo,

2) do roku albo karę ograniczenia wolności, jeżeli przestępstwo skarbowe jest zagrożone tylko karą grzywny przekraczającą 360 stawek dziennych, co nie wyłącza wymierzenia także kary grzywny grożącej za to przestępstwo,

3) przewidzianą za przypisane przestępstwo skarbowe w wysokości nie niższej niż 1 miesiąc do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, co nie wyłącza wymierzenia z takim samym obostrzeniem także kary grzywny grożącej za to przestępstwo obok kary pozbawienia wolności.

§ 2. Stosując nadzwyczajne obostrzenie kary, sąd wymierza karę pozbawienia wolności w wysokości nie niższej niż 3 miesiące do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego podwójnie, co nie wyłącza wymierzenia w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę także kary grzywny grożącej za to przestępstwo, jeżeli sprawca popełnia ten czyn zabroniony określony w:

1) art. 54 § 1, art. 55 § 1, art. 56 § 1, art. 63 § 1-3, art. 65 § 1, art. 67 § 1, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 73a § 1, art. 76 § 1, art. 77 § 1, art. 78 § 1, art. 86 § 1 i 2, art. 87 § 1 i 2, art. 90 § 1, art. 91 § 1 oraz art. 92 § 1, a kwota uszczuplonej należności publicznoprawnej lub wartość przedmiotu czynu zabronionego jest wielka,

2) art. 99 § 1, a wartość przedmiotu czynu zabronionego jest wielka.”;

30) w art. 39 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 oraz dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. W razie skazania za zbiegające się przestępstwo skarbowe i przestępstwo określone w innej ustawie karnej, sąd wymierza karę łączną na zasadach określonych w niniejszym kodeksie; przepis art. 43 § 1 Kodeksu karnego stosuje się odpowiednio.”;

31) w art. 41 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Warunkowe umorzenie postępowania karnego można zastosować do sprawcy przestępstwa skarbowego, chyba że przestępstwo to popełniono w warunkach określonych w art. 37 § 1 pkt 1-3, 5-7 lub w art. 38 § 2, z zastrzeżeniem art. 37 § 2 i 3 oraz art. 38 § 3.

§ 2. Umarzając warunkowo postępowanie karne za przestępstwo skarbowe, w związku z którym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej i tej wymagalnej należności nie uiszczono, sąd określa także obowiązek uiszczenia jej w całości w wyznaczonym terminie.”;

32) po art. 41 dodaje się art. 41a w brzmieniu:

„Art. 41a. § 1. Warunkowego zawieszenia wykonania kary nie stosuje się także do sprawcy określonego w art. 37 § 1 pkt 2 i 5, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami.

§ 2. W wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy określonego w art. 37 § 1 pkt 2 i 5 okres próby wynosi od 3 do 5 lat, a dozór jest obowiązkowy.”;

33) art. 42 i 43 otrzymują brzmienie:

„Art. 42. § 1. Jeżeli sprawca skazany za umyślne przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku tej kary umyślnie przestępstwo skarbowe tego samego rodzaju, sąd może go warunkowo zwolnić po odbyciu dwóch trzecich kary, jednak nie wcześniej niż po 6 miesiącach.

§ 2. Skazanego określonego w art. 37 § 1 pkt 2 i 5 można warunkowo zwolnić po odbyciu trzech czwartych kary; warunkowe zwolnienie nie może nastąpić wcześniej niż po roku.

§ 3. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do sumy dwóch lub więcej niepodlegających łączeniu kar pozbawienia wolności, które skazany ma odbyć kolejno; przepis § 1 stosuje się, jeżeli chociażby jedno z przestępstw popełniono w określonych tam warunkach.

§ 4. Jeżeli skazanym jest osoba określona w § 2, okres próby nie może być krótszy niż 3 lata.

Art. 43. § 1. Przepadek przedmiotów wymieniony w art. 22 § 3 pkt 6 można orzec tytułem środka zabezpieczającego, jeżeli:

- 1) sprawca dopuścił się czynu zabronionego w stanie niepoczytalności,
- 2) społeczna szkodliwość czynu jest znikoma,
- 3) zastosowano warunkowe umorzenie postępowania karnego,
- 4) zachodzi okoliczność wyłączająca ukaranie sprawcy czynu zabronionego,
- 5) zastosowano art. 5 § 2.

§ 2. Przepisy o przypadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego stosuje się odpowiednio także w razie umorzenia postępowania wobec niewykrycia sprawcy.

§ 3. Przepis art. 31 § 4 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Jeżeli sprawca dopuścił się czynu zabronionego w stanie niepoczytalności, sąd może orzec tytułem środka zabezpieczającego także zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej, wykonywania określonego zawodu lub zajmowania określonego stanowiska, gdy jest to konieczne ze względu na ochronę porządku prawnego.

§ 5. Wymienione w § 4 zakazy orzeka się bez wyznaczenia terminu; sąd uchyla zakaz, jeżeli ustały przyczyny jego orzeczenia.”;

34) w art. 44:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Karalność przestępstwa skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat:

- 1) 5 - gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat,

2) 10 - gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata.

§ 2. Karalność przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej ustaje także wówczas, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności.”,

b) § 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„§ 5. Jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 lub § 2 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 1 ustaje z upływem 5 lat, a przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 2 - z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu.

§ 6. W razie uchylenia prawomocnego orzeczenia przedawnienie biegnie od dnia wydania orzeczenia w tym przedmiocie, chyba że karalność przestępstwa skarbowego już ustała.”,

c) dodaje się § 7 w brzmieniu:

„§ 7. Przedawnienie nie biegnie, jeżeli przepis ustawy nie pozwala na wszczęcie lub dalsze prowadzenie postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe.”;

35) w art. 45 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Środków zabezpieczających określonych w art. 22 § 3 nie można wykonać, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia upłynęło 10 lat.”;

36) w art. 47:

a) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Do środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów stosuje się odpowiednio art. 31 § 4 i art. 32.”,

b) dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Przepadek przedmiotów określony w § 2 pkt 2 można orzec tytułem środka zabezpieczającego; przepisy art. 31 § 1, art. 43 § 1 pkt 1, 2 i 4 oraz § 2 i 3 stosuje się odpowiednio. Przepadek przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego można orzec także, jeżeli nałożono karę grzywny w drodze mandatu karnego.”;

37) w art. 48 § 1-4 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kara grzywny może być wymierzona w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia, chyba że kodeks stanowi inaczej.

§ 2. Mandatem karnym można nałożyć karę grzywny w granicach nieprzekraczających podwójnej wysokości minimalnego wynagrodzenia.

§ 3. Wyrokiem nakazowym można wymierzyć karę grzywny w granicach nieprzekraczających dziesięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia.

§ 4. Wymierzając karę grzywny lub nakładając ją mandatem karnym, uwzględnia się także stosunki majątkowe i rodzinne sprawcy oraz jego dochody i możliwości zarobkowe.”;

38) w art. 49:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Do przypadku przedmiotów stosuje się odpowiednio przepisy art. 29, art. 30 § 1 i 6 oraz art. 31, przy czym nie obejmuje on środka przewozowego stanowiącego przedmiot określony w art. 29 pkt 2, chyba że został on specjalnie przysposobiony do popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwo skarbowe, wykroczenie skarbowe, przestępstwo lub wykroczenie.

§ 2. W wypadkach określonych w art. 54 § 3, art. 55 § 3, art. 58 § 4, art. 59 § 4, art. 63 § 5, art. 64 § 2, art. 66 § 2, art. 67 § 4, art. 68 § 2 i 3, art. 70 § 5, art. 73 § 2 oraz art. 73a § 3, art. 86 § 4, art. 87 § 4, art. 88 § 3, art. 89 § 3, art. 90 § 3 przypadek obejmuje przedmioty określone w § 1.”,

b) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. W wypadkach określonych w art. 86 § 4, art. 87 § 4, art. 88 § 3, art. 89 § 3, art. 90 § 3 oraz w art. 91 § 4 w związku z art. 91 § 1 orzeka się przypadek przedmiotów wymienionych w art. 29 pkt 1 lub 2, a także można orzec przypadek przedmiotów wymienionych w art. 29 pkt 3.”,

c) dodaje się § 4 i 5 w brzmieniu:

„§ 4. W wypadkach określonych w art. 99 § 3 oraz w art. 106d § 2 orzeka się przypadek wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych, a także można orzec przypadek innych przedmiotów określonych w § 1.

§ 5. W wypadkach określonych w art. 107 § 4 oraz w art. 107a § 2 stosuje się odpowiednio przepis art. 30 § 5.”;

39) art. 50 i 51 otrzymują brzmienie:

„Art. 50. § 1. Jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa albo więcej wykroczeń skarbowych, sąd wymierza łącznie karę grzywny w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu także innych środków za pozostające w zbiegu wykroczenia.

§ 2. W razie ukarania za dwa albo więcej wykroczeń skarbowych popełnionych przed wydaniem pierwszego orzeczenia, wykonaniu podlega najsurowsza kara; wykonaniu podlegają także inne środki orzeczone w każdym z orzeczeń.

Art. 51. § 1. Karalność wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Przepisy art. 44 § 2-4 i 6-7 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.

§ 3. Orzeczona kara lub środek karny wymieniony w art. 47 § 2 pkt 2 i 3 nie podlega wykonaniu, jeżeli od daty uprawomocnienia się orzeczenia upłynęły 3 lata.

§ 4. Środka zabezpieczającego określonego w art. 47 § 3 nie można wykonać, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia upłynęły 3 lata.”;

40) w art. 52 § 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„§ 3. Jeżeli ukarany po rozpoczęciu, lecz przed upływem okresu przewidzianego w § 1 ponownie popełnił przestępstwo skarbowe, wykroczenie skarbowe, przestępstwo lub wykroczenie, za które orzeczono karę lub środek karny, wymieniony w art. 22 § 2 pkt 2-7 i 8 lit. b) lub w art. 47 § 2 pkt 2 i 3, lub w razie odstąpienia od ich wymierzenia, dopuszczalne jest tylko jednocześnie zatarcie wszystkich skazań.

§ 4. Nałożenie kary grzywny w drodze mandatu karnego uważa się za niebyłe z upływem roku od uiszczenia lub ściągnięcia tej grzywny albo od przedawnienia jej wykonania.”;

41) w art. 53:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Czyn zabroniony jest to zachowanie o znamionach określonych w kodeksie, chociażby nie stanowiło ono przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego. Określenie czynu zabronionego jako przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego może nastąpić tylko w niniejszym kodeksie.”,

b) § 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„§ 3. Wykroczenie skarbowe jest to czyn zabroniony przez kodeks pod groźbą kary grzywny określonej kwotowo, jeżeli kwota uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej albo wartość przedmiotu czynu nie przekracza pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia w czasie jego popełnienia. Wykroczeniem skarbowym jest także inny czyn zabroniony, jeżeli kodeks tak stanowi.

§ 4. Minimalne wynagrodzenie jest to wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314).”,

c) § 13-17 otrzymują brzmienie:

„§ 13. Korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.

§ 14. Mała wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia.

§ 15. Duża wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza pięćsetkrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia.

§ 16. Wielka wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza tysiąckrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia.

§ 17. Jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, jako wartość przedmiotu czynu zabronionego przyjmuje się jego wartość rynkową, ustaloną według

przeciętnej ceny rynkowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a w razie braku tych danych - na podstawie oszacowania. O wartości rozstrzyga czas popełnienia czynu zabronionego, a gdy nie można go ustalić - czas jego ujawnienia, chyba że ustawa stanowi inaczej.”,

d) § 20 i 21 otrzymują brzmienie:

„§ 20. Dokument jest to każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne.

§ 21. Księgami są:

- 1) księgi rachunkowe,
- 2) podatkowa księga przychodów i rozchodów,
- 3) ewidencja,
- 4) rejestr,
- 5) inne podobne urządzenia ewidencyjne, do których prowadzenia zobowiązuje ustawa, a w szczególności zapisy kasy rejestrującej.”,

e) § 29 i 30 otrzymują brzmienie:

„§ 29. Przepisy § 27 i 28 stosuje się odpowiednio do następujących określeń: „kwota niewpłaconego podatku”, „nienależny zwrot należności celnej lub umorzenie należności celnej należnej do zapłacenia”, „nienależny zwrot należności podatkowej”, „nie pobiera podatku”, „nie wpłaca w terminie podatku”, „pobrany podatek”, „pobranego podatku nie wpłaca”, „podatek” oraz „wyplata lub pobranie nienależnej, nadmiernej lub wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem dotacji lub subwencji”.

§ 30. Użyte w rozdziale 6 kodeksu określenia, a w szczególności: „czynności sprawdzające”, „deklaracja”, „informacja podatkowa”, „inkasent”, „kontrola podatkowa”, „obowiązek podatkowy”, „podatek”, „podatnik”, „płatnik”, „zwrot podatku”, mają znaczenie nadane im w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199), z tym że określenie „podatek” oznacza również zaliczkę na podatek, ratę podatku, a także opłaty oraz inne niepodatkowe należności budżetu państwa o podobnym charakterze daninowym; określenie „podatnik” oznacza również osobę zobowiązaną do uiszczenia opłat oraz niepodatkowych należności budżetu państwa o podobnym charakterze daninowym.”,

f) po § 30b dodaje się § 30c w brzmieniu:

„§ 30c. Użyte w rozdziale 6 kodeksu określenie „informacja podsumowująca” ma znaczenie nadane mu w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz. 535 oraz z 2005 r. Nr 14, poz. 113, Nr 90, poz. 756 i Nr 143, poz. 1199).”,

g) po § 31 dodaje się § 31a w brzmieniu:

„§ 31a. Czynności kontrolne w zakresie szczególnego nadzoru podatkowego są to czynności określone w ustawie z dnia 24 lipca 1999 r. o

Śłużbie Celnej (Dz.U. z 2004 r. Nr 156, poz. 1641 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 167, poz. 1399).”,

h) § 34 i 35 otrzymują brzmienie:

„§ 34. Użyte w rozdziale 8 kodeksu określenia, a w szczególności: „działalność kantorowa”, „indywidualne zezwolenie dewizowe”, „jednostki uczestnictwa w funduszu zbiorowego inwestowania”, „kontrola”, „kraj”, „kraje trzecie”, „krajowe środki płatnicze”, „nierezydent”, „nierezydent z kraju trzeciego”, „obróć dewizowy”, „obróć dewizowy z zagranicą”, „papiery wartościowe”, „rezydent”, „uprawniony bank”, „wartości dewizowe”, „waluta polska”, „waluta wymienialna”, „zagraniczne środki płatnicze”, „zezwolenie dewizowe”, mają znaczenie nadane im w ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. - Prawo dewizowe (Dz.U. Nr 141, poz. 1178, z 2003 r. Nr 228, poz. 2260 oraz z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 173, poz. 1808).

§ 35. Użyte w rozdziale 9 kodeksu określenia, a w szczególności: „gra bingo fantowe”, „gra losowa”, „gra na automacie”, „gra na automacie o niskich wygranych”, „loteria audiotekstowa”, „loteria fantowa”, „loteria promocyjna”, „zakłady wzajemne”, „zezwolenie”, mają znaczenie nadane im w ustawie z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (Dz.U. z 2004 r. Nr 4, poz. 27 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 132, poz. 1111).”,

i) § 37-39 otrzymują brzmienie:

„§ 37. Finansowy organ postępowania przygotowawczego jest to:

- 1) urząd skarbowy,
- 2) inspektor kontroli skarbowej,
- 3) urząd celny.

§ 38. Niefinansowy organ postępowania przygotowawczego jest to:

- 1) Straż Graniczna,
- 2) Policja,
- 3) Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- 4) Żandarmeria Wojskowa.

§ 39. Organ nadrzędny nad finansowym organem postępowania przygotowawczego jest to:

- 1) miejscowo właściwa izba celna - w sprawach należących do właściwości urzędu celnego,
- 2) miejscowo właściwa izba skarbową - w sprawach należących do właściwości urzędu skarbowego, a jeżeli postępowanie przygotowawcze prowadzi inspektor kontroli skarbowej - Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej,
- 3) minister właściwy do spraw finansów publicznych, jeżeli postanowienie lub zarządzenie wydał finansowy organ nadrzędny określony w pkt 1 i 2.”,

j) po § 39 dodaje się § 39a w brzmieniu:

„§ 39a. Organem nadrzędnym nad niefinansowymi organami postępowania przygotowawczego określonymi w § 38 pkt 1-3 jest prokurator, a nad niefinansowym organem postępowania przygotowawczego określonym w § 38 pkt 4 - prokurator wojskowy.”;

42) w art. 54 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Podatnik, który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża podatek na uszczuplenie,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.”;

43) w art. 55 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Podatnik, który w celu zatajenia prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek lub rzeczywistych rozmiarów tej działalności, posługuje się imieniem i nazwiskiem, nazwą lub firmą innego podmiotu i przez to naraża podatek na uszczuplenie,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.”;

44) w art. 56 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.”;

45) w art. 57 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie o wykroczenie skarbowe określone w § 1 wpłacono w całości należny podatek na rzecz właściwego organu.”;

46) w art. 58:

a) uchyla się § 1,

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Jeżeli kwota uszczuplonej opłaty skarbowej albo wartość użytego skasowanego znaku tej opłaty nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 2 lub 3

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

47) art. 59 otrzymuje brzmienie:

„Art. 59. § 1. Kto w celu użycia w obrocie publicznym podrabia albo przerabia znak urzędowy mający stwierdzić uiszczenie opłaty skarbowej albo takiego znaku jako autentycznego używa,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Tej samej karze podlega ten, kto w obrocie publicznym podrobiony albo przerobiony znak urzędowy mający stwierdzić uiszczenie

opłaty skarbowej puszcza w obieg, nabywa lub go używa albo przechowuje w celu puszczenia w obieg.

§ 3. Karze określonej w § 1, podlega także ten, kto używa w obrocie dokumentu opatrzonego takim podrobionym lub przerobionym znakiem.

§ 4. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1-3

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

48) w art. 60 § 2-4 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Kto wbrew obowiązкови nie przechowuje księgi w miejscu wykonywania działalności lub w miejscu wskazanym przez podatnika jako jego siedziba, przedstawicielstwo lub oddział, a jeżeli prowadzenie księgi zostało zlecone biurowi rachunkowemu lub innemu uprawnionemu podmiotowi - w miejscu określonym w umowie z biurowi rachunkowym lub w miejscu wskazanym przez kierownika jednostki,

podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych.

§ 3. Karze określonej w § 2 podlega także ten podatnik lub płatnik, który nie zawiadamia w terminie właściwego organu o prowadzeniu księgi przez doradcę podatkowego, lub inny podmiot upoważniony do prowadzenia ksiąg w jego imieniu i na jego rzecz.

§ 4. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1-3

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

49) w art. 62:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wbrew obowiązкови nie wystawia faktury lub rachunku za wykonanie świadczenia, wystawia je w sposób wadliwy albo odmawia ich wydania,

podlega karze grzywny do 180 stawek dziennych.”;

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Karze określonej w § 1 podlega także ten, kto wbrew obowiązкови nie przechowuje wystawionej lub otrzymanej faktury lub rachunku, bądź dowodu zakupu towarów.”;

50) w art. 64 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Producent, który wydaje wyroby akcyzowe lub opakowania z tymi wyrobami przeznaczone do wywozu za granicę bez pisemnego zawiadomienia w terminie właściwego organu o zamiarze ich wywozu,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

51) w art. 65 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi wyroby akcyzowe lub opakowania z tymi wyrobami stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 lub 64, lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby lub opakowania z tymi wyrobami przyjmuje lub pomaga w

ich ukryciu, jeżeli ich rodzaj, ilość lub wartość wskazują na zamiar wprowadzenia do obrotu,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi wyroby akcyzowe, o których na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i może przypuszczać, że stanowią przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 lub 64, lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby lub opakowania z tymi wyrobami przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, jeżeli ich rodzaj, ilość lub wartość wskazują na zamiar wprowadzenia do obrotu,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

52) w art. 66 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wyroby akcyzowe lub opakowania z tymi wyrobami oznacza nieprawidłowo lub nieodpowiednimi znakami akcyzy, w szczególności znakami uszkodzonymi, podrobionymi, przerobionymi lub nieważnymi,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

53) w art. 67 § 1-3 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kto podrabia albo przerabia znak akcyzy albo upoważnienie do odbioru banderol,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Kto w celu popełnienia przestępstwa skarbowego określonego w § 1 uzyskuje lub przysposabia środki,

podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

§ 3. Nie podlega karze za przestępstwo skarbowe określone w § 2 sprawca, który odstąpił od jego dokonania, w szczególności zniszczył uzyskane lub przysposobione środki lub zapobiegł skorzystaniu z nich w przyszłości.”;

54) w art. 68 w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wystąpienia w obrocie wyrobów nieoznaczonych, oznaczonych nieprawidłowo lub nieodpowiednimi znakami akcyzy, w szczególności znakami uszkodzonymi, podrobionymi, przerobionymi lub nieważnymi,”;

55) w art. 70:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wbrew przepisom ustawy zbywa lub w inny sposób przekazuje znaki akcyzy osobie nieuprawnionej,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.”;

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Karze określonej w § 1 podlega także ten, kto, nie będąc do tego uprawnionym, posiada, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi znaki akcyzy.”;

56) dodaje się art. 73a w brzmieniu:

„Art. 73a. § 1. Kto w użyciu wyrobu akcyzowego zmienia jego przeznaczenie, w szczególności używa oleju opałowego jako oleju napędowego, przez co naraża podatek akcyzowy na uszczuplenie,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Jeżeli kwota narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

§ 3. Jeżeli kwota narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

57) w art. 74 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Producent, importer lub inny podmiot, który wbrew obowiązкови nie prowadzi ewidencji znaków akcyzy lub jej nie przechowuje,

podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych.”;

58) art. 75 otrzymuje brzmienie:

„Art. 75. Importer, podmiot dokonujący nabycia wewnątrzwspólnotowego oraz przedstawiciel podatkowy, który niedopełnia obowiązku uzyskania od podmiotu mającego siedzibę poza terytorium kraju rozliczenia z przekazanych mu znaków akcyzy,

podlega karze grzywny do 180 stawek dziennych.”;

59) art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Art. 76. § 1. Kto przez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym lub zatajenie rzeczywistego stanu rzeczy wprowadza w błąd właściwy organ narażając na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej, w szczególności podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, podatku akcyzowym, zwrot nadpłaty lub jej zaliczenie na poczet zaległości podatkowej lub bieżących albo przyszłych zobowiązań podatkowych,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Jeżeli kwota narażona na nienależny zwrot podatku jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

§ 3. Jeżeli kwota narażona na nienależny zwrot podatku nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

60) w art. 77:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Płatnik lub inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.”,

b) § 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„§ 4. Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego, jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe określone w § 1 lub 2 wpłacono w całości pobrany podatek na rzecz właściwego organu.

§ 5. Sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie o wykroczenie skarbowe określone w § 3 wpłacono w całości pobrany podatek na rzecz właściwego organu.”;

61) art. 78 i 79 otrzymują brzmienie:

„Art. 78. § 1. Płatnik, który nie pobiera podatku albo pobiera go w kwocie niższej od należnej,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Jeżeli kwota niepobranego podatku jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

§ 3. Jeżeli kwota niepobranego podatku nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

Art. 79. § 1. Płatnik lub inkasent, który nie wyznacza w wymaganym terminie osoby, do której obowiązków należy obliczanie i pobieranie podatków oraz terminowe wpłacanie organowi podatkowemu pobranych kwot, lub nie zgłasza właściwemu miejscowo organowi podatkowemu wymaganych danych takiej osoby,

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

§ 2. Tej samej karze podlega płatnik, który nie składa w terminie deklaracji.”;

62) po art. 80 dodaje się art. 80a w brzmieniu:

„Art. 80a. § 1. Kto w informacji podsumowującej podaje nieprawdę lub zataja prawdę,

podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych.

§ 2. Kto, wbrew obowiązkowi, nie składa w terminie właściwemu organowi informacji podsumowującej,

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

63) w art. 81 w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nie dokonuje w terminie zgłoszenia identyfikacyjnego albo aktualizacji objętych nim danych albo też podaje w nim dane niezgodne ze stanem rzeczywistym lub niepełne,”;

64) w art. 82 uchyla się § 3;

65) art. 83 i 84 otrzymują brzmienie:

„Art. 83. § 1. Kto osobie uprawnionej do przeprowadzenia czynności sprawdzających, kontroli podatkowej, kontroli skarbowej lub czynności kontrolnych w zakresie szczególnego nadzoru podatkowego udaremnia lub utrudnia wykonanie czynności służbowej, w szczególności kto wbrew żądaniu tej osoby nie okazuje księgi lub innego dokumentu dotyczącego prowadzonej działalności gospodarczej lub księgę lub inny dokument niszczy, uszkadza, czyni bezużytecznymi, ukrywa lub usuwa,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

§ 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

Art. 84. § 1. Kto, nie dopełniając obowiązku nadzoru nad przestrzeganiem reguł obowiązujących w działalności danego przedsiębiorcy lub innej jednostki organizacyjnej, dopuszcza, chociażby nieumyślnie, do popełnienia czynu zabronionego określonego w tym rozdziale,

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli czyn sprawcy wyczerpuje znamiona innego przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego określonego w tym rozdziale albo jeżeli niedopełnienie obowiązku nadzoru należy do ich znamion.”;

66) w art. 86:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto, nie dopełniając ciążącego na nim obowiązku celnego, przywozi z zagranicy lub wywozi za granicę towar bez jego przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, przez co naraża należność celną na uszczuplenie,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.”,

b) uchyla się § 5;

67) w art. 87 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto przez wprowadzenie w błąd organu uprawnionego do kontroli celnej naraża należność celną na uszczuplenie,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.”;

68) w art. 90 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kto usuwa towar lub środek przewozowy spod dozoru celnego,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto bez zgody uprawnionego organu niszczy, uszkadza lub usuwa zamknięcie celne.”;

69) w art. 91 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi towar stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 86-90 § 1, lub pomaga w jego zbyciu albo ten towar przyjmuje lub pomaga w jego ukryciu,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi towar, o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i może przypuszczać, że stanowi przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 86-90 § 1, lub pomaga w jego zbyciu albo ten towar przyjmuje lub pomaga w jego ukryciu,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

70) art. 92 otrzymuje brzmienie:

„Art. 92. § 1. Kto przez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym lub zatajenie rzeczywistego stanu rzeczy wprowadza w błąd właściwy organ narażając na nienależny zwrot należności celnej lub umorzenie należności celnej należnej do zapłacenia,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Jeżeli kwota narażona na nienależny zwrot lub umorzenie należności celnej jest mniej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

§ 3. Jeżeli kwota narażona na nienależny zwrot lub umorzenie należności celnej nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

71) w art. 94 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 lub 2

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

72) art. 96 otrzymuje brzmienie:

„Art. 96. § 1. Kto, nie dopełniając obowiązku nadzoru nad przestrzeganiem reguł obowiązujących w działalności danego przedsiębiorcy lub innej jednostki organizacyjnej, dopuszcza, chociażby nieumyślnie, do popełnienia czynu zabronionego określonego w tym rozdziale,

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli czyn sprawcy wyczerpuje znamiona innego przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego określonego w tym rozdziale albo jeżeli niedopełnienie obowiązku nadzoru należy do ich znamion.”;

73) w art. 97 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wyłudza indywidualne zezwolenie dewizowe przez podstępne wprowadzenie w błąd organu uprawnionego do udzielania takich zezwoleń,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.”;

74) w art. 99:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom wywozi lub wysyła za granicę wartości dewizowe lub krajowe środki płatnicze,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.”;

b) dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Jeżeli wartość przedmiotu obrotu, o którym mowa w § 1, nie przekracza ustawowego progu, sprawca

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

75) w art. 101 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Nierezydent z kraju trzeciego, który bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom nabywa lub zbywa w kraju, zarówno bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innych podmiotów, papiery wartościowe, jednostki uczestnictwa w funduszach zbiorowego inwestowania albo wierzytelności lub inne prawa, których wykonywanie wiąże się z dokonywaniem rozliczeń pieniężnych,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

76) w art. 106d dotychczasową treść oznacza się jako § 1 oraz dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

77) art. 106j otrzymuje brzmienie:

„Art. 106j. § 1. Rezydent, który wbrew obowiązkowi dokonuje przekazu pieniężnego za granicę lub rozliczenia w kraju z nierezydentem bez pośrednictwa uprawnionego banku,

podlega karze grzywny do 480 stawek dziennych.

§ 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

78) w art. 106l dotychczasową treść oznacza się jako § 1 oraz dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

79) art. 106ł otrzymuje brzmienie

„Art. 106ł. § 1. Kto, nie dopełniając obowiązku nadzoru nad przestrzeganiem reguł obowiązujących w działalności danego przedsiębiorcy

lub innej jednostki organizacyjnej, dopuszcza, chociażby nie-
umyślnie, do popełnienia czynu zabronionego określonego w
tym rozdziale,

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli czyn sprawcy wyczerpuje
znamiona innego przestępstwa skarbowego lub wykroczenia
skarbowego określonego w tym rozdziale albo jeżeli niedopeł-
nienie obowiązku nadzoru należy do ich znamion.”;

80) tytuł rozdziału 9 otrzymuje brzmienie:

„Przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe przeciwko organizacji gier
i zakładów wzajemnych”;

81) w art. 107:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom zezwolenia urządza lub
prowadzi grę losową, grę na automacie, grę na automacie o niskich
wygranych lub zakład wzajemny,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze po-
zbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.”;

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu zabronionego określonego w § 1
lub 2 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z organizowania zbioro-
wego uczestnictwa w grze losowej, grze na automacie, grze na au-
tomacie o niskich wygranych lub zakładzie wzajemnym,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze po-
zbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.”;

82) po art. 107 dodaje się art. 107a w brzmieniu:

„Art. 107a. § 1. Kto urządza lub prowadzi gry podlegające szczególnemu nad-
zorowi podatkowemu bez urzędowego sprawdzenia lub bez
nałożenia wymaganych urzędowych zabezpieczeń,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze
pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego
określonego w § 1

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

83) w art. 108 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli nadwyżka z loterii fantowej, gry bingo fantowe, loterii promocyjnej
lub loterii audioteksowej była przeznaczona na cel społecznie użyteczny, w
szczególności dobroczynny, sprawca czynu zabronionego określonego w §
1 podlega karze grzywny do 120 stawek dziennych.”;

84) art. 111 otrzymuje brzmienie:

„Art. 111. § 1. Kto, nie dopełniając obowiązku nadzoru nad przestrzeganiem
reguł obowiązujących w działalności danego przedsiębiorcy lub
innej jednostki organizacyjnej, dopuszcza, chociażby nieumyśl-

nie, do popełnienia czynu zabronionego określonego w tym rozdziale,

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli czyn sprawcy wyczerpuje znamiona innego przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego określonego w tym rozdziale albo jeżeli niedopełnienie obowiązku nadzoru należy do ich znamion.”;

85) uchyla się rozdział 10;

86) w art. 113 § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Nie stosuje się przepisów:

- 1) Kodeksu postępowania karnego dotyczących pokrzywdzonego i mediacji,
- 2) art. 325f Kodeksu postępowania karnego.

§ 3. W postępowaniu w sprawach o wykroczenia skarbowe nie stosuje się przepisów:

- 1) Kodeksu postępowania karnego dotyczących środków zapobiegawczych, poszukiwania oskarżonego i listu gończego,
- 2) art. 18 § 1, art. 325c, 400, 562 § 2 i art. 589a-589f, art. 590-607zc, art. 611g-611s oraz art. 615 Kodeksu postępowania karnego.”;

87) art. 114 otrzymuje brzmienie:

„Art. 114. § 1. Przepisy kodeksu mają ponadto na celu takie ukształtowanie postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, aby osiągnięte zostały cele tego postępowania w zakresie wyrównania uszczerbku finansowego Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innego uprawnionego podmiotu, spowodowanego takim czynem zabronionym.

§ 2. Organ prowadzący postępowanie jest obowiązany także pouczyć sprawcę o przysługujących mu uprawnieniach w razie wyrównania uszczerbku finansowego Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innego uprawnionego podmiotu.”;

88) w art. 115 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Sądy wojskowe orzekają w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe osób, o których mowa w art. 53 § 36.”;

89) w art. 116:

a) § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Przepis § 1 nie wyłącza w stosunku do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej postępowania mandatowego na zasadach i w trybie określonych w niniejszym kodeksie, z tym że w razie odmowy przyjęcia mandatu karnego lub nieuiszczenia w terminie kary grzywny nałożonej w drodze mandatu karnego - właściwy do rozpoznania sprawy jest wojskowy sąd garnizonowy.

§ 3. O popełnieniu przez żołnierza w czynnej służbie wojskowej wykroczenia skarbowego zawiadamia się prokuratora wojskowego. Dotyczy to również wypadku przewidzianego w § 2, ale tylko w razie odmowy

przyjęcia mandatu karnego lub nieuiszczenia w terminie kary grzywny nałożonej w drodze mandatu karnego.”,

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Jeżeli przepisy § 1-4 nie stanowią inaczej, postępowanie w sprawach o wykroczenia skarbowe odbywa się według przepisów niniejszego kodeksu, mających zastosowanie w sprawach karnych podlegających orzecznictwu sądów wojskowych, które stosuje się odpowiednio; w szczególności w sprawach o wykroczenia skarbowe stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego o postępowaniu uproszczonym, z wyjątkiem art. 325b-325d oraz 483.”;

90) po art. 116 dodaje się art. 116a w brzmieniu:

„Art. 116a. Jeżeli rozpoznanie sprawy w sądzie miejscowo właściwym nie jest możliwe w czasie zapewniającym uniknięcie przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego w terminie określonym w art. 44 § 1 lub 2 albo wykroczenia skarbowego w terminie określonym w art. 51 § 1, uwzględniając wniosek sądu właściwego, sąd okręgowy może przekazać taką sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.”;

91) art. 117 i 118 otrzymują brzmienie:

„Art. 117. § 1. Orzekanie w sprawach o wykroczenia skarbowe następuje wyłącznie w postępowaniu:

- 1) w przedmiocie udzielenia zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności,
- 2) nakazowym,
- 3) uproszczonym,
- 4) w stosunku do nieobecnych.

§ 2. Orzekanie w sprawach o przestępstwa skarbowe następuje także w postępowaniu zwyczajnym, jeżeli prowadzone było śledztwo.

§ 3. W wypadkach wskazanych w kodeksie i na zasadach w nim określonych upoważniony organ postępowania przygotowawczego lub jego przedstawiciel może nakładać za wykroczenia skarbowe karę grzywny w drodze mandatu karnego.

Art. 118. § 1. Organami postępowania przygotowawczego w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe są:

- 1) urząd skarbowy,
- 2) inspektor kontroli skarbowej,
- 3) urząd celny,
- 4) Straż Graniczna,
- 5) Policja,
- 6) Żandarmeria Wojskowa.

§ 2. Organem postępowania przygotowawczego w sprawach o przestępstwa skarbowe jest także Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

- § 3. Czynności procesowe organów, o których mowa w § 1 pkt 1, 3-6 i § 2, wykonują upoważnieni przedstawiciele tych organów.
- § 4. W granicach koniecznych do zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, niezbędnych czynności procesowych w sprawach, o których mowa w art. 133 § 1 pkt 1, mogą dokonywać także upoważnieni przez urząd celny funkcjonariusze celnicy pełniący służbę w izbie celnej. Po dokonaniu tych czynności przekazuje się sprawę urzędowi celnemu do dalszego prowadzenia, chyba że za wykroczenie skarbowe nałożono karę grzywny w drodze mandatu karnego, a nie zachodzi potrzeba złożenia do sądu wniosku o orzeczenie przepadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego.”;

92) po art. 118 dodaje się art. 118a w brzmieniu:

- „Art. 118a. § 1. W razie potrzeby dokonania czynności procesowej poza siedzibą organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze można zwrócić się do innego organu postępowania przygotowawczego o udzielenie pomocy prawnej.
- § 2. We wniosku o udzielenie pomocy prawnej należy określić czynności, jakie mają być dokonane, oraz wskazać okoliczności wymagające wyjaśnienia. Do wniosku powinny być dołączone niezbędne odpisy akt sprawy. Akta lub odpowiednią ich część przesyła się tylko w razie istotnej potrzeby.
- § 3. Organ postępowania przygotowawczego wezwany do udzielenia pomocy prawnej powinien niezwłocznie dokonać czynności tak, aby nie zachodziła konieczność ich powtarzania lub uzupełnienia, a także z własnej inicjatywy wykonać inne niezbędne czynności.
- § 4. Jeżeli zleconych czynności nie można wykonać w ciągu 30 dni, należy niezwłocznie zawiadomić organ wzywający do udzielenia pomocy prawnej o przyczynie zwłoki, z podaniem terminu wykonania czynności.”;

93) w art. 119 § 2 otrzymuje brzmienie:

- „§ 2. W razie prawomocnego orzeczenia przepadku przedmiotów, co do których podmiot określony w § 1 nie zgłosił interwencji we właściwym czasie z przyczyn od siebie niezależnych, odpowiedzialność Skarbu Państwa ocenia się według przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu.”;

94) tytuł rozdziału 12 otrzymuje brzmienie:

„Strony i ich procesowi przedstawiciele”;

95) w art. 121 § 2 otrzymuje brzmienie:

- „§ 2. Organy postępowania przygotowawczego określone w art. 133 § 1 i art. 134 § 1 pkt 1 i 2 mają w sprawach o wykroczenia skarbowe uprawnienia do sporządzania i wnoszenia aktu oskarżenia oraz do popierania go przed sądem, a także do występowania w toku całego postępowania, nie wyłączając czynności po uprawomocnieniu się orzeczenia.”;

96) w art. 122 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. W sprawach, w których finansowy organ postępowania przygotowawczego jest uprawniony do prowadzenia takiego postępowania, a następnie do wniesienia i popierania aktu oskarżenia przed sądem:

- 1) przez wyrażenie „prokurator” w art. 18 § 2, art. 19 § 1 zdanie pierwsze i § 2, art. 20 § 1, art. 23, 46, 71 § 2, art. 87 § 3, art. 93 § 3, art. 100 § 2, art. 135, 158, 160 § 4, art. 192 § 2, art. 215, 218 § 1 zdanie pierwsze, art. 231 § 1, art. 281, 282 § 1 pkt 1, art. 288 § 1, art. 290 § 1, art. 298 § 1, art. 299 § 3, art. 306 § 2 zdanie pierwsze, art. 308 § 1, art. 317 § 2, art. 323 § 1 i 3, art. 324 § 1 i 2, art. 325e § 2 zdanie drugie, art. 327 § 1 i 3, art. 330 § 1 i § 2 zdanie pierwsze, art. 331 § 1, art. 333 § 2, art. 336 § 1 i 3, art. 339 § 1 pkt 1, § 3 pkt 4 i § 5, art. 340 § 2, art. 341 § 1 i 2, art. 343 § 5, art. 345 § 1 i 2, art. 354, art. 359 pkt 1, art. 380, art. 387 § 2, art. 441 § 4, art. 446 § 2, art. 448, 450 § 1, art. 461 § 1, art. 505, art. 526 § 2, art. 527 § 1, art. 530 § 4 i 5, art. 545 § 2, art. 550 § 2, art. 570, 571 § 2 oraz w art. 618 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania karnego rozumie się także „finansowy organ postępowania przygotowawczego”,
- 2) przez wyrażenie „prokurator” w art. 15 § 1, art. 48 § 1, art. 156 § 5, art. 179 § 3, art. 306 § 2, art. 325, art. 325e § 2 zdanie pierwsze i § 3, art. 326 § 1-3 oraz w art. 327 § 2 i 3 Kodeksu postępowania karnego rozumie się także „organ nadrzędny nad finansowym organem postępowania przygotowawczego”, z tym że z tytułu sprawowanego nadzoru organ nadrzędny nie może przejąć sprawy do swego prowadzenia,
- 3) przez wyrażenie „Prokurator Generalny” w art. 328 Kodeksu postępowania karnego rozumie się także „ministra właściwego do spraw finansów publicznych”, gdy potrzeba uchylecia prawomocnego postanowienia zachodzi w sprawie o wykroczenie skarbowe.

§ 2. Finansowy organ postępowania przygotowawczego może wystąpić z wnioskiem do prokuratora o podjęcie czynności, o których mowa w art. 73 § 2 i 3, art. 180 § 1, art. 202 § 1, art. 203 § 2, art. 214 § 1 i 8, art. 218 § 1 zdanie drugie, art. 220 § 1, art. 226 zdanie drugie, art. 237 § 1 i 2, art. 247 § 1, art. 250 § 2-4, art. 263 § 2, art. 270 § 1 oraz w art. 293 § 1 Kodeksu postępowania karnego. Jeżeli w wypadku, o którym mowa w art. 202 § 1 Kodeksu postępowania karnego, prokurator powołuje biegłych lekarzy psychiatrów, a także w wypadku, o którym mowa w art. 250 § 2 Kodeksu postępowania karnego, prokurator występuje do sądu o zastosowanie tymczasowego aresztowania, z mocy prawa obejmuje postępowanie przygotowawcze nadzorem.”;

97) po art. 122 dodaje się art. 122a w brzmieniu:

„Art. 122a. § 1. W sprawach o wykroczenia skarbowe oskarżony może korzystać z pomocy jednego obrońcy.

§ 2. Obrońcą w sprawie o wykroczenie skarbowe może być także radca prawny.”;

98) w art. 124 dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Po wniesieniu aktu oskarżenia prezes sądu kieruje sprawę na posiedzenie także wtedy, gdy zachodzi potrzeba rozważenia kwestii pociągnięcia do odpowiedzialności posiłkowej.”;

99) art. 125 otrzymuje brzmienie:

„Art. 125. § 1. Do podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej oraz jego pełnomocnika stosuje się odpowiednio dotyczące podejrzanego, oskarżonego i obrońcy przepisy: art. 72, 74 § 1, art. 75-79, 81, 84-86, 157 § 1 i 2, art. 174-176, 300, 301, 315 § 1, art. 316, 321, 323 § 2, art. 334 § 2, art. 337, 338 § 1, art. 343 § 5, art. 353 § 2, art. 386, 389 i 390, 391 § 2, 431 § 2 i 3, art. 434-435, 440, 443, 453 § 3, art. 454 § 1, art. 455, 475, 480, 482 § 1, art. 524 § 3, art. 540 § 2 i 3, art. 542 § 2, art. 545 § 1, art. 547 § 3, art. 548, 624 § 1, art. 627, 630, 632-633 oraz art. 636 § 1 Kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Do osób najbliższych podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej będącego osobą fizyczną stosuje się odpowiednio art. 182, 185 i 186 Kodeksu postępowania karnego.

§ 3. Od chwili wydania postanowienia, o którym mowa w art. 124 § 1, podmiot pociągnięty do odpowiedzialności posiłkowej może być w tym charakterze wezwany do udziału w czynnościach procesowych.

§ 4. Podmiot pociągnięty do odpowiedzialności posiłkowej nie może być przesłuchany w charakterze świadka, także w wypadku, gdy jest interwenientem lub podmiotem obowiązany do zwrotu korzyści majątkowej, o którym mowa w art. 24 § 5.

§ 5. Do podmiotu, który uzyskał korzyść majątkową, przepisy art. 333 § 4, 370 § 1, art. 416, art. 422 § 1 i art. 444 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio, z tym że przez wyrażenie „prokurator” należy rozumieć także „finansowy organ postępowania przygotowawczego”.”;

100) w art. 126 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli interwenient w zgłoszeniu nie podał miejsca swego zamieszkania, pobytu lub siedziby lub podał co do tego nieprawdziwe dane, zgłoszenie jest bezskuteczne.”;

101) w art. 128:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Do interwenienta oraz jego pełnomocnika stosuje się odpowiednio przepisy art. 232 § 3, art. 305 § 4, art. 315 § 1, art. 316 § 1, art. 318, 321, 323 § 2, art. 334 § 2, art. 338 § 1, art. 343 § 5, art. 475, 482 § 1 zdanie pierwsze, art. 549 oraz 550 § 2 Kodeksu postępowania karnego.”,

b) uchyla się § 4;

102) użyty w art. 129, 130, 147 oraz art. 181 § 1 w różnych przypadkach wyraz „dochodzenie” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „postępowanie przygotowawcze”;

103) art. 131 i 132 otrzymują brzmienie:

„Art. 131. § 1. W razie popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego zabezpieczyć można także środek karny przepadku przedmiotów lub ściągnięcia ich równowartości pieniężnej oraz

uiszczenie należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do zabezpieczenia grożącego środka karnego przypadku korzyści majątkowej i ściągnięcia jej równowartości pieniężnej.

§ 3. Karę grzywny i środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów można zabezpieczyć także na mieniu podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej.

§ 4. Do zabezpieczenia grożącego środka karnego przypadku korzyści majątkowej i ściągnięcia jej równowartości pieniężnej oraz przypadku przedmiotów i ściągnięcia ich równowartości pieniężnej stosuje się odpowiednio przepis art. 292 § 2 Kodeksu postępowania karnego.

Art. 132. Zabezpieczenie majątkowe, o którym mowa w art. 131, upada, gdy nie zostaną prawomocnie orzeczone: przypadek przedmiotów lub ściągnięcie ich równowartości pieniężnej, środek karny przypadku korzyści majątkowej lub ściągnięcia jej równowartości pieniężnej. Zabezpieczenie należności publicznoprawnej upada, jeżeli w ciągu 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie nie zostanie wszczęta egzekucja dla ściągnięcia tych należności.”;

104) po art. 132 dodaje się art. 132a w brzmieniu:

„Art. 132a. W wypadkach określonych w art. 131 można także dokonać tymczasowego zajęcia mienia ruchomego osoby podejrzanej, jeżeli zachodzi obawa usunięcia tego mienia.”;

105) tytuł rozdziału 14 otrzymuje brzmienie:

„Właściwość organów postępowania przygotowawczego”;

106) art. 133 i 134 otrzymują brzmienie:

„Art. 133. § 1. Postępowanie przygotowawcze prowadzą:

- 1) urząd celny - w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe określone w art. 63-75, 85-96 § 1 i art. 106h oraz w sprawach ujawnionych w zakresie swojego działania przez urzędy celne z art. 99, 100, 106e, 106f, 106g i 106k, a także w sprawach w zakresie swojego działania z art. 54, 56, 57 § 1, art. 76, 80, 83, 84 § 1, art. 107, 107a oraz art. 109-111 § 1,
- 2) urząd skarbowy - w sprawach o pozostałe przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe,
- 3) inspektor kontroli skarbowej - w sprawach ujawnionych w zakresie działania kontroli skarbowej.

§ 2. Organy, o których mowa w § 1, mogą wszcząć postępowanie przygotowawcze w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe nienależące do ich właściwości; po zabezpieczeniu dowodów przekazują sprawę do dalszego prowadzenia właściwemu organowi.

Art. 134. § 1. Postępowanie przygotowawcze prowadzą także:

- 1) Straż Graniczna - w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe określone w art. 63-71, 85-96 § 1, art. 99, 100 oraz art. 106e-106h, ujawnione w zakresie swego działania przez Straż Graniczną,
- 2) Policja - w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe ujawnione w zakresie swego działania przez Policję,
- 3) Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego - w sprawach o przestępstwa skarbowe ujawnione w zakresie swego działania przez ten organ,
- 4) Żandarmeria Wojskowa - w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe popełnione przez osoby określone w art. 53 § 36.

§ 2. Organy określone w § 1 pkt 1-3 zawiadamiają niezwłocznie o prowadzeniu postępowania przygotowawczego właściwe finansowe organy postępowania przygotowawczego przez przesłanie odpisu postanowienia o jego wszczęciu, chyba że ograniczą swoje czynności do zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego oraz przekazania sprawy do dalszego prowadzenia tym organom.

§ 3. Organ określony w § 1 pkt 4 o wszczęciu postępowania przygotowawczego zawiadamia niezwłocznie właściwego prokuratora wojskowego.

§ 4. W razie zgłoszenia przez sprawcę czynu zabronionego wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności i po otrzymaniu przez niego pisemnego pouczenia o warunkach dopuszczalności tego środka karnego, przekazanie sprawy właściwemu finansowemu organowi postępowania przygotowawczego jest obowiązkowe.

§ 5. Przepisy § 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy organ określony w § 1 pkt 1-3 jest właściwy do prowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawie o czyn zabroniony jako przestępstwo lub wykroczenie określone w przepisach karnych innej ustawy, który wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego.”;

107) po art. 134 dodaje się art. 134a w brzmieniu:

„Art. 134a. Prokurator prowadzi postępowanie przygotowawcze, jeżeli przepis ustawy tak stanowi.”;

108) art. 135-140 otrzymują brzmienie:

„Art. 135. § 1. W wypadku gdy sprawcy zarzucono kilka przestępstw skarbowych albo wykroczeń skarbowych, względnie gdy zachodzi zbieg przepisów określony w art. 7 § 1, a sprawy należą do właściwości różnych organów postępowania przygotowawczego, właściwy jest organ, który pierwszy wszczął postępowanie.

§ 2. Jeżeli sprawcy zarzucono przestępstwo skarbowe i wykroczenie skarbowe, a sprawy należą do właściwości różnych finansowych

organów postępowania przygotowawczego, właściwy jest organ, który wszczął postępowanie w sprawie o przestępstwo skarbowe.

- § 3. Jeżeli sprawa o przestępstwo skarbowe i wykroczenie skarbowe należy do właściwości finansowych i niefinansowych organów postępowania przygotowawczego, postępowanie prowadzi finansowy organ postępowania przygotowawczego, chyba że postępowanie przygotowawcze prowadzi Żandarmeria Wojskowa. Spór o właściwość między finansowymi i niefinansowymi organami postępowania przygotowawczego rozstrzyga prokurator właściwy ze względu na siedzibę organu niefinansowego.
- § 4. Spór o właściwość między finansowymi organami postępowania przygotowawczego rozstrzyga organ nadrzędny nad tymi organami. Jeżeli spór toczy się między finansowymi organami postępowania przygotowawczego niemającymi wspólnego organu nadrzędnego, rozstrzyga go minister właściwy do spraw finansów publicznych.
- § 5. W czasie trwania sporu o właściwość każdy z organów postępowania przygotowawczego dokonuje czynności niecierpiących zwłoki.

Art. 136. § 1. Postępowanie mandatowe prowadzi finansowy organ postępowania przygotowawczego lub jego upoważniony przedstawiciel albo osoba, o której mowa w art. 118 § 4, a także niefinansowy organ postępowania przygotowawczego, gdy przepis szczególny tak stanowi; postępowaniu temu nie stoi na przeszkodzie uprzednie wszczęcie postępowania przygotowawczego.

- § 2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i sposób wydawania funkcjonariuszom finansowych organów postępowania przygotowawczego i niefinansowych organów postępowania przygotowawczego upoważnienia do nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego za wykroczenia skarbowe, szczegółowe zasady jej nakładania i sposób uiszczania, sposób ewidencjonowania grzywien nałożonych w drodze mandatu karnego, organy właściwe w sprawach rozliczania formularzy mandatu karnego oraz wzory formularzy mandatu karnego, mając na względzie potrzebę szybkiej reakcji na fakt popełnienia wykroczenia skarbowego oraz potrzebę ujednolicenia zasad nakładania przez funkcjonariuszy uprawnionych organów kary grzywny w drodze mandatu karnego, a także pouczenia osób karanych o ich prawach i obowiązkach.

Art. 137. § 1. W postępowaniu mandatowym, jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, karę grzywny w drodze mandatu karnego nałożyć można jedynie, gdy osoba sprawcy i okoliczności popełnienia wykroczenia skarbowego nie budzą wątpliwości, a nie zachodzi potrzeba wymierzenia kary surowszej niż ta, która jest określona w art. 48 § 2.

- § 2. Postępowania mandatowego nie stosuje się, jeżeli:

- 1) w związku z wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, chyba że do chwili przyjęcia mandatu karnego wymagalna należność została w całości uiszczona,

- 2) zachodzi zbieg przepisów określony w art. 7 § 1, a ten sam czyn sprawcy wykroczenia skarbowego wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa skarbowego,
- 3) zgłoszono interwencję co do przedmiotu podlegającego przepadkowi.

§ 3. Warunkiem nałożenia kary grzywny w drodze mandatu karnego jest wyrażenie przez sprawcę wykroczenia skarbowego zgody na przyjęcie mandatu, a jeżeli za wykroczenie skarbowe przewidziane jest obowiązkowe orzeczenie przepadku przedmiotów - także zgody na ich przepadek; zgodę tę odnotowuje się w protokole przesłuchania lub na dokumencie mandatu karnego.

§ 4. Upoważniony organ postępowania przygotowawczego lub jego przedstawiciel, wymierzając karę grzywny w drodze mandatu karnego, obowiązany jest określić wykroczenie skarbowe zarzucane sprawcy oraz pouczyć go o warunkach dopuszczalności postępowania mandatowego, a zwłaszcza o skutkach prawnych braku zgody, o której mowa w § 3.

Art. 138. § 1. W postępowaniu mandatowym można nałożyć karę grzywny w drodze mandatu karnego:

- 1) wydanego ukaranemu po uiszczeniu kary grzywny bezpośrednio upoważnionemu podmiotowi, który ją nałożył,
- 2) kredytowanego, wydawanego za potwierdzeniem odbioru ukaranemu.

§ 2. Mandatem karnym, o którym mowa w § 1 pkt 1, może być nałożona kara grzywny jedynie na osobę czasowo tylko przebywającą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub niemającą stałego miejsca zamieszkania lub stałego miejsca pobytu.

§ 3. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio do osób stale przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które czasowo opuszczają to terytorium.

§ 4. Mandat karny, o którym mowa w § 1 pkt 1, staje się prawomocny z chwilą uiszczenia kary grzywny upoważnionemu podmiotowi, który ją nałożył, zaś mandat karny kredytowany - z chwilą pokwitowania jego odbioru przez ukaranego.

§ 5. Mandat karny kredytowany powinien zawierać pouczenie o obowiązku uiszczenia nałożonej kary grzywny w terminie 7 dni od daty przyjęcia mandatu oraz o skutkach jej nieuiszczenia w tym terminie.

§ 6. Po nałożeniu kary grzywny w drodze mandatu karnego organ postępowania przygotowawczego, w razie istnienia podstaw określonych w art. 47 § 4, występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie przepadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego.

Art. 139. § 1. W razie braku zgody, o której mowa w art. 137 § 3, sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych.

§ 2. W sytuacji, o której mowa w § 1, a zwłaszcza gdy sprawca wykroczenia skarbowego przebywa stale za granicą albo gdy nie

można ustalić jego miejsca zamieszkania lub pobytu w kraju, organ postępowania przygotowawczego lub jego przedstawiciel może dokonać tymczasowego zajęcia mienia ruchomego sprawcy, w szczególności przedmiotów zagrożonych przepadkiem.

Art. 140. § 1. Prawomocny mandat karny podlega niezwłocznie uchyleniu, jeżeli karę grzywny nałożono za czyn niebędący czynem zabronionym jako wykroczenie skarbowe. Uchylenie następuje na wniosek ukaranego złożony w terminie zawitym 7 dni od daty przyjęcia mandatu lub z urzędu.

§ 2. Uprawniony do uchylenia prawomocnego mandatu karnego jest sąd właściwy do rozpoznania sprawy, na którego obszarze działania została nałożona kara grzywny. W przedmiocie uchylenia mandatu karnego sąd orzeka na posiedzeniu. W posiedzeniu ma prawo uczestniczyć ukarany, organ, który lub którego funkcjonariusz nałożył karę grzywny w drodze mandatu karnego, albo przedstawiciel tego organu oraz ujawniony interwenient. Przed wydaniem postanowienia sąd może zarządzić stosowne czynności w celu sprawdzenia podstaw do uchylenia mandatu karnego.

§ 3. Uchylając mandat karny, nakazuje się podmiotowi, na rachunek którego pobrano grzywnę, niezwłoczny zwrot uiszczonej kwoty, chyba że czyn zarzucany sprawcy wyczerpuje znamiona przestępstwa skarbowego, przestępstwa lub wykroczenia; w takim wypadku uiszczone kwotę zatrzymuje się do zakończenia postępowania jako zabezpieczenie majątkowe grożących mu kar, środków karnych lub innych środków oraz kosztów postępowania.

§ 4. W razie uchylenia mandatu karnego sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych.”;

109) w art. 142:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie :

„§ 1. W postępowaniu prowadzonym przez finansowy organ postępowania przygotowawczego, zanim wniesiono akt oskarżenia, sprawca przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego może zgłosić wniosek o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności.

§ 2. Przed pierwszym przesłuchaniem finansowy organ postępowania przygotowawczego jest obowiązany pouczyć sprawcę także o prawie złożenia takiego wniosku.”,

b) dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Do sprawcy, o którym mowa w § 1, stosuje się odpowiednio przepisy o podejrzanym, jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej.”;

110) w art. 143:

a) § 1 otrzymuje brzmienie :

„§ 1. Składając wniosek, o którym mowa w art. 142 § 1, należy łącznie uściślić:

- 1) należność publicznoprawną, jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie tej należności, chyba że do chwili zgłoszenia wniosku ta wymagalna należność została w całości uiszczona,
- 2) tytułem kary grzywny kwotę odpowiadającą co najmniej jednej trzeciej minimalnego wynagrodzenia, a za wykroczenie skarbowe - kwotę odpowiadającą co najmniej jednej dziesiątej tego wynagrodzenia,
- 3) co najmniej zryczałtowaną równowartość kosztów postępowania.”,

b) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość zryczałtowanych kosztów postępowania związanych ze zgłoszeniem wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w wysokości nie wyższej niż jedna dziesiąta minimalnego wynagrodzenia, mając na uwadze w szczególności przeciętne wydatki finansowego organu postępowania przygotowawczego, poniesione w związku z jego rozpoznaniem.”;

111) po art. 143 dodaje się art. 143a w brzmieniu:

„Art. 143a. § 1. Jeżeli wniosek, o którym mowa w art. 142 § 1, nie odpowiada wymaganiom formalnym, a brak jest tego rodzaju, że wniosek nie może otrzymać biegu, wzywa się osobę, od której wniosek pochodzi, do usunięcia braku w terminie 7 dni.

§ 2. W razie uzupełnienia braku w terminie, wniosek wywołuje skutki od dnia jego wniesienia. W razie nieuzupełnienia braku w terminie, wniosek uznaje się za bezskuteczny, o czym należy poczytać przy doręczeniu wezwania.”;

112) w art. 144 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Cofnięcie wniosku, o którym mowa w art. 142 § 1, nie jest możliwe przed upływem 1 miesiąca od jego złożenia, a także po wniesieniu do sądu przez finansowy organ postępowania przygotowawczego wniosku o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności.”;

113) w art. 145:

a) § 1-3 otrzymują brzmienie:

„§ 1. W razie wystąpienia przez sprawcę o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności finansowy organ postępowania przygotowawczego może zamiast aktu oskarżenia wniesć niezwłocznie do sądu wniosek o udzielenie takiego zezwolenia.

§ 2. Wniosek finansowego organu postępowania przygotowawczego powinien zawierać:

- 1) imię i nazwisko sprawcy oraz inne dane określające jego tożsamość,
- 2) dokładne określenie czynu zarzucanego sprawcy ze wskazaniem czasu, miejsca, sposobu i okoliczności jego popełnienia, a

zwłaszcza wysokości uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej,

- 3) wskazanie przepisów kodeksu, pod które zarzucany czyn podpada,
- 4) dokładne określenie wykonanych przez sprawcę obowiązków, o których mowa w art. 143 § 1-3,
- 5) wskazanie sądu właściwego do udzielenia zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności.

§ 3. Uzasadnienie wniosku może być ograniczone do wskazania dowodów świadczących o tym, że wina sprawcy i okoliczności popełnienia czynu zabronionego nie budzą wątpliwości, a ponadto innych okoliczności świadczących o tym, że w danej sprawie można zezwolić na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, w szczególności ze względu na to, że jest to wystarczające dla zaspokojenia uzasadnionego interesu finansowego Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innego uprawnionego podmiotu.”

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. O wniesieniu do sądu wniosku, o którym mowa w § 1, finansowy organ postępowania przygotowawczego zawiadamia niezwłocznie sprawcę, jak również przedstawiciela ustawowego, o którym mowa w art. 142 § 3.”;

114) art. 146 otrzymuje brzmienie:

„Art. 146. § 1. Złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności finansowy organ postępowania przygotowawczego uzależnia od wykonania obowiązku uiszczenia w całości wymagalnej należności publicznoprawnej, jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie tej należności, a do tej chwili należność ta nie została uiszczona.

§ 2. Złożenie wniosku, o którym mowa w § 1, finansowy organ postępowania przygotowawczego może uzależnić:

- 1) od uiszczenia tytułem kary grzywny dodatkowej kwoty, nieprzekraczającej jednak łącznie z kwotą już wpłaconą wysokości połowy sumy odpowiadającej górnej granicy ustawowego zagrożenia za dany czyn zabroniony,
- 2) od wyrażenia zgody na przepadek przedmiotów nieobjętych wnioskiem sprawcy, o którym mowa w art. 142 § 1, a w razie niemożności ich złożenia - od uiszczenia równowartości pieniężnej tych przedmiotów, chyba że przepadek dotyczy przedmiotów określonych w art. 29 pkt 4,
- 3) od uiszczenia pozostałych kosztów postępowania.

§ 3. Czas, rodzaj i sposób wykonania obowiązków, o których mowa w § 1 lub 2, finansowy organ postępowania przygotowawczego określa po wysłuchaniu sprawcy, jak również przedstawiciela ustawowego, o którym mowa w art. 142 § 3.”;

115) w art. 148:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W kwestii udzielenia zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności sąd orzeka niezwłocznie na posiedzeniu.”,

b) § 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„§ 4. Stawiennictwo na posiedzenie finansowego organu postępowania przygotowawczego lub jego przedstawiciela, w szczególności tego, który złożył wniosek, jest obowiązkowe, jeżeli prezes sądu lub sąd tak zarządzi.

§ 5. Sąd, uwzględniając wniosek, orzeka wyrokiem.

c) dodaje się § 6 w brzmieniu:

§ 6. Jeżeli sąd uzna, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, niezwłocznie zwraca sprawę finansowemu organowi postępowania przygotowawczego. Przepis art. 144 § 3 stosuje się odpowiednio.”;

116) art. 149 otrzymuje brzmienie:

„Art. 149. § 1. W razie zaskarżenia wyroku o zezwoleniu na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności ulega on uchyleniu lub zmianie w postępowaniu odwoławczym tylko wtedy, gdy sąd orzekł:

1) tytułem kary grzywny kwotę inną niż uiszczona przez sprawcę,

2) przepadek przedmiotów lub uiszczenie ich równowartości pieniężnej w zakresie nieobjętym zgodą sprawcy.

§ 2. Sąd odwoławczy orzeka na posiedzeniu jednoosobowo, chyba że sąd pierwszej instancji orzekał w składzie jednego sędziego i dwóch ławników.”;

117) w art. 150 § 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„§ 3. Czynności, o których mowa w art. 75 § 2 oraz art. 285 § 2 Kodeksu postępowania karnego, są dokonywane przez Policję, Straż Graniczną, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub Żandarmerię Wojskową, a gdy postępowanie przygotowawcze prowadzone jest przez finansowy organ postępowania przygotowawczego - przez Policję na żądanie tego organu.

§ 4. Oprócz Policji czynność, o której mowa w art. 244 § 1 Kodeksu postępowania karnego, może być dokonana także przez Straż Graniczną, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub Żandarmerię Wojskową.”;

118) po art. 151 dodaje się art. 151a i 151b w brzmieniu:

„Art. 151a. § 1. Śledztwo prowadzi się w sprawach o przestępstwa skarbowe:

1) popełnione w warunkach określonych w art. 37 § 1 lub w art. 38 § 2,

2) jeżeli osobą podejrzaną jest sędzia, prokurator, funkcjonariusz Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub Agencji Wywiadu,

3) jeżeli osobą podejrzaną jest funkcjonariusz Straży Granicznej, Żandarmerii Wojskowej, finansowego organu postępowania przygotowawczego lub organu nadrzędnego nad finansowym organem postępowania przygotowawczego,

- 4) jeżeli oskarżony lub osoba podejrzana jest pozbawiona wolności w tej lub w innej sprawie, chyba że zastosowano zatrzymanie lub tymczasowe aresztowanie wobec sprawcy ujętego na gorącym uczynku lub bezpośrednio potem,
- 5) jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 79 § 1 Kodeksu postępowania karnego, chyba że zaistnieją przesłanki z art. 79 § 4 Kodeksu postępowania karnego.

§ 2. W pozostałych sprawach o przestępstwa skarbowe prowadzi się dochodzenie, chyba że finansowy organ postępowania przygotowawczego odmiennie zarządzi ze względu na wagę lub złożoność sprawy.

Art. 151b. §1. Prokurator prowadzi śledztwo w wypadkach określonych w art. 151a § 1 pkt 2 i 3, a także wtedy, gdy uzna, że wymagają tego okoliczności sprawy.

§ 2. Jeżeli prokurator wszczął śledztwo, może powierzyć organowi określonemu w art. 118 § 1 pkt 1-5 albo w § 2 jego przeprowadzenie w całości albo w określonym zakresie lub dokonanie poszczególnych czynności śledztwa; w wypadkach określonych w art. 151a § 1 pkt 2 i 3 prokurator nie może jednak powierzyć innemu organowi prowadzenia śledztwa w całości. Organ, któremu prokurator powierzył przeprowadzenie poszczególnych czynności, może dokonać także innych czynności, jeżeli wyłoni się taka potrzeba.

§ 3. Prokurator może zastrzec do osobistego wykonania jakąkolwiek czynność śledztwa, w szczególności czynności wymagające postanowienia, związane z przedstawieniem zarzutów, pociągnięciem do odpowiedzialności posiłkowej, zmianą postanowienia o przedstawieniu zarzutów lub o pociągnięciu do odpowiedzialności posiłkowej albo z zamknięciem śledztwa.”;

119) art. 152 i 153 otrzymują brzmienie:

„Art. 152. W sprawach o wykroczenia skarbowe prowadzi się dochodzenie. Ogranicza się ono do przesłuchania podejrzanego oraz w razie potrzeby także do innych czynności w zakresie niezbędnym do wniesienia aktu oskarżenia lub innego zakończenia postępowania.

Art. 153. § 1. Postępowanie przygotowawcze w sprawie o przestępstwo skarbowe powinno być zakończone w ciągu 3 miesięcy. W razie niezakończenia postępowania w tym terminie organ nadrzędny nad organem prowadzącym postępowanie może przedłużyć je na okres do 6 miesięcy. W szczególnie uzasadnionych wypadkach właściwy prokurator może przedłużyć okres postępowania na dalszy czas oznaczony.

§ 2. Dochodzenie w sprawie o przestępstwo skarbowe po jego przedłużeniu toczy się nadal jako dochodzenie.

§ 3. W razie niezakończenia dochodzenia w sprawie o wykroczenie skarbowe prowadzonego przez organ postępowania przygotowawczego w ciągu 2 miesięcy, organ nadrzędny nad tym organem może przedłużyć dochodzenie na czas oznaczony.”;

120) uchyla się art. 154;

121) art. 155 i 156 otrzymują brzmienie:

„Art. 155. § 1. W ciągu 14 dni od daty zamknięcia dochodzenia finansowy organ postępowania przygotowawczego sporządza akt oskarżenia i wnosi do właściwego sądu oraz popiera go przed tym sądem albo wydaje postanowienie o umorzeniu, o zawieszeniu postępowania przygotowawczego albo o uzupełnieniu dochodzenia. O wniesieniu aktu oskarżenia w sprawie o przestępstwo skarbowe finansowy organ postępowania przygotowawczego zawiadamia niezwłocznie prokuratora przez doręczenie odpisu tego aktu.

§ 2. W sprawie o przestępstwo skarbowe podlegające rozpoznaniu w postępowaniu zwyczajnym finansowy organ postępowania przygotowawczego w ciągu 14 dni od zakończenia śledztwa sporządza akt oskarżenia i przesyła go wraz z aktami prokuratorowi, przekazując jednocześnie dowody rzeczowe. Akt oskarżenia zatwierdza i wnosi do sądu prokurator. W akcie oskarżenia należy także wskazać finansowy organ postępowania przygotowawczego, któremu przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego. Organ ten zawiadamia się niezwłocznie o wniesieniu aktu oskarżenia przez doręczenie jego odpisu.

§ 3. Jeżeli podejrzany jest tymczasowo aresztowany, terminy określone w § 1 i 2 wynoszą 7 dni.

§ 4. W sprawie, w której wobec podejrzanego stosowane jest tymczasowe aresztowanie, akt oskarżenia należy wniesć nie później niż 14 dni przed upływem dotychczas określonego terminu stosowania tego środka.

§ 5. Do aktu oskarżenia można dołączyć wniosek o nałożenie odpowiedzialności posiłkowej, a także wniosek o zobowiązanie podmiotu określonego w art. 24 § 5 do zwrotu na rzecz Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego uzyskanej korzyści majątkowej.

Art. 156. § 1. Prokurator, a także finansowy organ postępowania przygotowawczego może umieścić w akcie oskarżenia wniosek o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary lub środka karnego za zarzucane mu przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, jeżeli okoliczności popełnienia czynu zabronionego nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte.

§ 2. Wniosek może dotyczyć:

- 1) w sprawie o przestępstwo skarbowe - wymierzenia oskarżonemu kary z zastosowaniem nadzwyczajnego jej złagodzenia, orzeczenia środka karnego określonego w art. 22 § 2 pkt 2-6, odstąpienia od ich wymierzenia lub warunkowego zawieszenia wykonania kary; przepisu nie stosuje się do sprawy przestępstwa skarbowego popełnionego w warunkach określonych w art. 37 § 1 lub w art. 38 § 2, z zastrzeżeniem art. 37 § 2 i 3 albo art. 38 § 3,

2) w sprawie o wykroczenie skarbowe - wymierzenia oskarżonemu kary grzywny nieprzekraczającej dziesięciokrotności minimalnego wynagrodzenia albo orzeczenia środka karnego określonego w art. 47 § 2 pkt 2 lub 3 albo z odstąpieniem od ich wymierzenia.

§ 3. Przepisy art. 335 § 2 i 3, art. 339 § 1 pkt 3 i art. 343 § 4-7 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio; jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, a nie została ona w całości uiszczona, sąd uzależnia uwzględnienie wniosku od uiszczenia tej wymagalnej należności w całości w wyznaczonym terminie.

§ 4. Nie można uwzględnić wniosku o orzeczenie przepadku przedmiotów, jeżeli interwenient temu się sprzeciwi na piśmie albo ustnie do protokołu.”;

122) w art. 157 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli akt oskarżenia wniosł finansowy organ postępowania przygotowawczego, udział tego organu lub jego przedstawiciela w rozprawie jest obowiązkowy w postępowaniu uproszczonym.”;

123) art. 161 otrzymuje brzmienie:

„Art. 161. § 1. Jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, a nie została ona w całości uiszczona, sąd uzależnia uwzględnienie wniosku oskarżonego, o którym mowa w art. 387 § 1 Kodeksu postępowania karnego, od uiszczenia tej wymagalnej należności w całości w wyznaczonym terminie.

§ 2. Jeżeli w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe zgłoszono interwencję, sąd nie może przychylić się do wniosku, o którym mowa w art. 387 § 1 Kodeksu postępowania karnego, dotyczącego orzeczenia przepadku przedmiotów, gdy interwenient temu się sprzeciwi na piśmie albo ustnie do protokołu.

§ 3. Wniosek oskarżonego, o którym mowa w art. 387 § 1 Kodeksu postępowania karnego, złożony przed rozprawą, sąd może rozpoznać na posiedzeniu. Sąd, uwzględniając wniosek, skazuje oskarżonego wyrokiem.

§ 4. O terminie posiedzenia zawiadamia się strony, przesyłając im odpis wniosku.

§ 5. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo oskarżyciela publicznego, podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej lub interwenienta na rozprawę bądź posiedzenie nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu wniosku, jeżeli pozostałe warunki określone w art. 387 Kodeksu postępowania karnego i w § 1 są spełnione.”;

124) po art. 161 dodaje się art. 161a w brzmieniu:

„Art. 161a. Jeżeli po rozpoczęciu przewodu sądowego ujawni się, że czyn oskarżonego stanowi wykroczenie skarbowe, sąd rozpoznaje sprawę w dalszym ciągu, w tym samym składzie.”;

125) art. 163 otrzymuje brzmienie:

„Art. 163. Orzeczenie kończące postępowanie powinno w miarę potrzeby zawierać także rozstrzygnięcie co do przepadku przedmiotów i ściągnięcia ich równowartości pieniężnej, środka karnego przepadku korzyści majątkowej i ściągnięcia jej równowartości pieniężnej, należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym, odpowiedzialności posiłkowej lub roszczeń interwenta.”;

126) po art. 163 dodaje się art. 163a w brzmieniu:

„Art. 163a. Po ogłoszeniu lub przy doręczeniu orzeczenia należy oskarżonego, o którym mowa w art. 36 § 3, art. 156 lub art. 161, pouczyć o treści art. 443 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 434 § 3 Kodeksu postępowania karnego.”;

127) art. 164 i 165 otrzymują brzmienie:

„Art. 164. Jeżeli ukarany za wykroczenie skarbowe jest osobą przebywającą jedynie czasowo na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo nie ma na tym terytorium stałego miejsca zamieszkania lub stałego miejsca pobytu, sąd może orzec natychmiastową wykonalność orzeczenia wymierzającego karę grzywny; jednocześnie sąd orzeka zastępczą karę pozbawienia wolności na wypadek nieuiszczenia orzeczonej kary grzywny w terminie 3 dni, a ponadto zarządza zatrzymanie paszportu lub innego dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy, na czas do uiszczenia orzeczonej kary grzywny lub wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności.

Art. 165. Do finansowego organu postępowania przygotowawczego stosuje się odpowiednio przepis art. 157 także na rozprawie w sądzie odwoławczym lub na posiedzeniu sądu w kwestii wznowienia postępowania, chyba że prezes sądu lub sąd zarządzi inaczej.”;

128) art. 167 otrzymuje brzmienie:

„Art. 167. § 1. Zażalenie na postanowienie finansowego organu postępowania przygotowawczego rozpoznaje organ nadrzędny, a w wypadkach przewidzianych przez ustawę - prokurator sprawujący nadzór nad tym postępowaniem albo sąd.

§ 2. Zażalenie na postanowienie Żandarmerii Wojskowej rozpoznaje właściwy prokurator wojskowy, a w wypadkach przewidzianych przez ustawę - sąd wojskowy.

§ 3. Właściwy do rozpoznania zażaleń na wydane w sprawach o wykroczenia skarbowe w postępowaniu przed sądem rejonowym postanowienia i zarządzenia zamykające drogę do wydania wyroku jest sąd okręgowy, zaś pozostałych zażaleń - sąd rejonowy w innym równorzędnym składzie.”;

129) art. 167a otrzymuje brzmienie:

„Art. 167a. Kasację w sprawie o wykroczenie skarbowe może wnieść wyłącznie Prokurator Generalny i Rzecznik Praw Obywatelskich, a w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych - także Naczelny Prokurator Wojskowy. Kasację taką wnieść można od

każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie.”;

130) art. 169 otrzymuje brzmienie:

„Art. 169. Podmiot odpowiedzialny posiłkowo lub interwenient może wnieść kasację lub wniosek o wznowienie postępowania wyłącznie przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym.”;

131) art. 171 i 172 otrzymują brzmienie:

„Art. 171. Wydanie wyroku nakazowego jest niedopuszczalne także wtedy, gdy:

- 1) stosuje się przepisy o odpowiedzialności posiłkowej,
- 2) zgłoszono interwencję co do przedmiotów podlegających przypadkowi, chyba że zostanie ona cofnięta przez interwenienta do czasu wniesienia aktu oskarżenia do sądu.

Art. 172. § 1. Wyrokiem nakazowym można orzec za przestępstwo skarbowe karę grzywny określoną w art. 23 § 2 albo karę ograniczenia wolności, a za wykroczenie skarbowe - karę grzywny określoną w art. 48 § 3.

§ 2. Obok kary określonej w § 1 można, w wypadkach przewidzianych w kodeksie, orzec środek karny określony w art. 22 § 2 pkt 2-6 lub w art. 47 § 2 pkt 2 lub 3.”;

132) w art. 173 w § 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) oskarżony o przestępstwo skarbowe ukrył się po wniesieniu do sądu aktu oskarżenia, a także wówczas, gdy w toku postępowania przed sądem ustalono jego miejsce zamieszkania lub pobytu w kraju.”;

133) art. 174 otrzymuje brzmienie:

„Art. 174. W postępowaniu w stosunku do nieobecnych nie stosuje się przepisów, których stosowanie wymaga obecności oskarżonego lub podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej.”;

134) w art. 175 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Postanowienia o zastosowaniu postępowania w stosunku do nieobecnych nie ogłasza się nieobecnej stronie.”;

135) art. 177 otrzymuje brzmienie:

„Art. 177. W razie osobistego zgłoszenia się skazanego do dyspozycji sądu lub ujęcia skazanego doręcza mu się odpis prawomocnego wyroku. Na wniosek skazanego złożony na piśmie w zawitym terminie 14 dni od daty doręczenia sąd, którego wyrok się uprawomocnił, wyznacza niezwłocznie rozprawę, a wydany w tej instancji wyrok traci moc z chwilą stawienia się skazanego na rozprawie.”;

136) w art. 178 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W postępowaniu wykonawczym w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe przez wyrażenie „prokurator” użyte w przepisach Kodeksu karnego wykonawczego rozumie się także „finansowy organ postępowania przygotowawczego”.”;

137) w art. 179 § 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„§ 4. Jeżeli zabezpieczenia majątkowego dokonał uprzednio urząd celny, sąd kieruje orzeczenie do tego organu w celu wykonania w tej części.

§ 5. W razie orzeczenia środka karnego przepadku korzyści majątkowej lub ściągnięcia jej równowartości pieniężnej organ egzekucyjny określony w § 1 lub art. 27 Kodeksu karnego wykonawczego prowadzi także egzekucję orzeczonej równocześnie kary grzywny, środka karnego przepadku przedmiotów lub ściągnięcia ich równowartości pieniężnej, jeżeli dokonał uprzednio ich zabezpieczenia.”;

138) po art. 179 dodaje się art. 179a w brzmieniu:

„Art. 179a. § 1. Jeżeli w orzeczeniu o przepadku przedmiotów zarządzono ich zniszczenie, sąd określa warunki i tryb niezwłocznego zniszczenia przedmiotów przez odpowiedni organ postępowania wykonawczego.

§ 2. Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb niezwłocznego zniszczenia przedmiotów, o których mowa w § 1, mając na uwadze w szczególności rodzaj przedmiotów i podmioty wyspecjalizowane w ich niszczeniu, a także zapewnienie sprawności postępowania wykonawczego i jego koszty, jak również konieczność właściwego zabezpieczenia wykonywanych czynności likwidacyjnych.”;

139) art. 180 otrzymuje brzmienie:

„Art. 180. § 1. Do zabezpieczenia i egzekucji środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów, środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej lub należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym stosuje się odpowiednio art. 179 § 1 niniejszego kodeksu oraz art. 27 Kodeksu karnego wykonawczego.

§ 2. Interwenient roszczący sobie prawo do przedmiotów objętych zabezpieczeniem lub egzekucją przepadku przedmiotów lub ściągnięcia ich równowartości pieniężnej może dochodzić swych roszczeń tylko w trybie określonym w art. 119.”;

140) po art. 180 dodaje się art. 180a w brzmieniu:

„Art. 180a. Do zabezpieczenia i egzekucji środka karnego przepadku korzyści majątkowej lub ściągnięcia jej równowartości pieniężnej stosuje się odpowiednio art. 33 § 2-4.”;

141) w art. 184 dodaje się § 6 w brzmieniu:

„§ 6. Przepisy § 1, 2 i 5 stosuje się odpowiednio do środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów.”;

142) w art. 185 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli ukarany za wykroczenie skarbowe nie uści w terminie wymierzonej kary grzywny, a nie można jej ściągnąć w drodze egzekucji, sąd po uprzednim wyrażeniu zgody przez ukaranego może zamienić karę grzywny na pracę społecznie użyteczną, określając jej rodzaj i czas trwania. Pra-

ca społecznie użyteczna trwa najkrócej 7 dni, najdłużej - 3 miesiące; określa się ją w dniach i miesiącach.”;

143) w art. 186 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Wymiar zastępczej kary pozbawienia wolności nie może przekroczyć 3 miesięcy - wymierza się ją w dniach i miesiącach.”;

144) art. 188 otrzymuje brzmienie:

„Art. 188. W razie skazania sprawcy na karę ograniczenia wolności za przestępstwo skarbowe, w związku z którym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, uchylaniem się skazanego od odbywania kary ograniczenia wolności jest również nieuiszczenie tej wymagalnej należności w wyznaczonym terminie.”;

145) art. 189 otrzymuje brzmienie:

„Art. 189. Do wykonania orzeczenia w części dotyczącej środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów lub środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej stosuje się odpowiednio art. 179 § 1 niniejszego kodeksu oraz art. 27, 44, 49-51 i art. 187-195a Kodeksu karnego wykonawczego.”.

Art. 2.

W ustawie z dnia 29 listopada 1990 r. o paszportach (Dz.U. z 1991 r. Nr 2, poz. 5, z 1997 r. Nr 114, poz. 739 oraz z 2002 r. Nr 62, poz. 557) w art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wydania paszportu w kraju odmawia się na wniosek:

- 1) sądu prowadzącego przeciw osobie ubiegającej się o paszport postępowanie w sprawie karnej, postępowanie w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe lub postępowanie cywilne,
- 2) Prokuratora Generalnego w sprawie osoby ubiegającej się o paszport, co do której podjęto czynności związane z przejęciem ścigania o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione za granicą,
- 3) organu prowadzącego przeciw osobie ubiegającej się o paszport postępowanie przygotowawcze lub wykonawcze w sprawie karnej o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe.”.

Art. 3.

W ustawie z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (Dz.U. z 2004 r. Nr 4, poz. 27 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 132, poz. 1111) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 19 w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za popełnione umyślnie przestępstwo lub przestępstwo skarbowe,”;

2) w art. 33 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Osoby fizyczne będące współnikami spółki prowadzącej działalność w zakresie gier i zakładów wzajemnych, o których mowa w art. 5 ust. 1, przedstawiające sobą jedną setną kapitału, oraz osoby fizyczne będące członkami władz (zarządu, rady nadzorczej) spółki ubiegającej się o zezwolenie, a także osoby fizyczne zarządzające podmiotem lub reprezentujące podmiot ubiegający się o zezwolenie na urządzenie loterii fantowych i gry bingo fantowe powinny posiadać nienaganną opinię, w szczególności muszą przedstawić zaświadczenie, że nie były skazane prawomocnym wyrokiem za popełnione umyślnie przestępstwo lub przestępstwo skarbowe.”.

Art. 4.

W ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz.U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.³⁾) po art. 69d dodaje się art. 69e w brzmieniu:

„Art. 69e. Kto składa fałszywe oświadczenie w celu wyłudzenia od Skarbu Państwa nieodpłatnie zbywanych akcji spółek należących do Skarbu Państwa, innych papierów wartościowych lub innego świadczenia określonego w przepisach o prywatyzacji mienia Skarbu Państwa, do którego otrzymania nie jest uprawniony,

podlega karze grzywny albo karze aresztu, albo obu tym karom łącznie.”.

Art. 5.

W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.⁴⁾) w art. 115 w § 13 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

- „3) sędzia, ławnik, prokurator, funkcjonariusz finansowego organu postępowania przygotowawczego lub organu nadrzędnego nad finansowym organem postępowania przygotowawczego, notariusz, komornik, kurator sądowy, osoba orzekająca w organach dyscyplinarnych działających na podstawie ustawy,”.

Art. 6.

W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz.U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 309 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 240, poz. 2055, z 2003 r. Nr 60, poz. 535 i Nr 90, poz. 844, z 2004 r. Nr 6, poz. 39, Nr 116, poz. 1207, Nr 123, poz. 1291 i Nr 273, poz. 2703 i 2722 oraz z 2005 r. Nr 167, poz. 1400 i Nr 169, poz. 1418.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729, Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 107, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426 oraz z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109 i Nr 163, poz. 1363.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641 oraz z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363 i Nr 169, poz. 1416.

„3) o występki - gdy osobą podejrzaną jest funkcjonariusz Straży Granicznej, Żandarmerii Wojskowej, finansowego organu postępowania przygotowawczego lub organu nadrzędnego nad finansowym organem postępowania przygotowawczego, w zakresie spraw należących do właściwości tych organów lub o występki popełnione przez tych funkcjonariuszy w związku z wykonywaniem czynności służbowych,”;

2) w art. 370 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Przewodniczący uchyla pytania, o których mowa w art. 171 § 6, lub gdy z innych powodów uznaje je za niestosowne.”;

3) w art. 323 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu śledztwa prokurator, w razie istnienia podstaw określonych w art. 99 § 1 i art. 100 Kodeksu karnego lub w art. 43 § 1 i 2 oraz art. 47 § 4 Kodeksu karnego skarbowego, występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie przepadku tytułem środka zabezpieczającego. Z takim wnioskiem prokurator może wystąpić również w wypadku umorzenia postępowania wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa, przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, o ile przepis przewiduje orzeczenie przepadku.”;

4) w art. 434 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Określonego w § 1 zakazu orzekania na niekorzyść oskarżonego nie stosuje się w wypadkach określonych w art. 60 § 3 i 4 Kodeksu karnego lub w art. 36 § 3 Kodeksu karnego skarbowego oraz w wypadkach skazania z zastosowaniem art. 343 lub art. 387 Kodeksu postępowania karnego albo art. 156 Kodeksu karnego skarbowego.”;

5) w art. 540a pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) skazany, do którego zastosowano przepis art. 60 § 3 lub 4 Kodeksu karnego lub art. 36 § 3 Kodeksu karnego skarbowego, nie potwierdził w postępowaniu karnym ujawnionych przez siebie informacji.”.

Art. 7.

W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 29a § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Osoba fizyczna, w stosunku do której działa domniemanie ustanowione w art. 45 § 4 Kodeksu karnego lub w art. 33 § 4 Kodeksu karnego skarbowego, może wnosić o wyłączenie z jego zakresu przedmiotów majątkowych, których łączna wartość według oszacowania organu egzekucyjnego nie przekracza przeciętnego sześciomiesięcznego dochodu tej osoby; wniosek o wyłączenie zgłasza się do tego organu.”;

2) w art. 29b § 1 otrzymuje brzmienie:

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 111, poz. 1194, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 121, poz. 1033 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380 i Nr 179, poz. 1750, z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 210, poz. 2135, Nr 240, poz. 2405, Nr 243, poz. 2426 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 163, poz. 1363.

„§ 1. Pozew przeciwko Skarbowi Państwa o obalenie domniemania ustanowionego w art. 45 § 4 Kodeksu karnego lub w art. 33 § 4 Kodeksu karnego skarbowego jest tymczasowo wolny od opłat sądowych, a w razie oddalenia powództwa powód jest obowiązany uiścić opłaty na zasadach ogólnych.”.

Art. 8.

W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.⁷⁾) w art. 13 w § 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) o wykroczenia skarbowe oraz o przestępstwa skarbowe, z wyjątkiem spraw podlegających rozpoznaniu w postępowaniu zwyczajnym,”.

Art. 9.

W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz.U. Nr 197, poz. 1661, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Orzekając karę pieniężną lub przepadek, sąd uwzględnia prawomocne orzeczenie o nałożeniu na podmiot zbiorowy odpowiedzialności posiłkowej za karę grzywny lub ściągnięcie równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów orzeczone wobec osoby fizycznej, o której mowa w art. 3, za przestępstwo skarbowe.”;

2) w art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podmiot zbiorowy podlega również odpowiedzialności na podstawie ustawy, jeżeli osoba, o której mowa w art. 3, popełniła przestępstwo skarbowe:

1) przeciwko obowiązkom podatkowym i rozliczeniom z tytułu dotacji lub subwencji, określone w art. 54 § 1 i 2, art. 55 § 1 i 2, art. 56 § 1 i 2, art. 58 § 2 i 3, art. 59 § 1-3, art. 60 § 1-3, art. 61 § 1, art. 62 § 1-4, art. 63 § 1-4, art. 64 § 1, art. 65 § 1-3, art. 66 § 1, art. 67 § 1 i 2, art. 68 § 1, art. 69 § 1-3, art. 70 § 1-4, art. 71-72, art. 73 § 1, art. 73a § 1 i 2, art. 74 § 1-3, art. 75 § 1 i 2, art. 76 § 1 i 2, art. 77 § 1 i 2, art. 78 § 1 i 2, art. 80 § 1-3, art. 80a § 1, art. 82 § 1 oraz art. 83 § 1 Kodeksu karnego skarbowego;

2) przeciwko obowiązkom celnym oraz zasadom obrotu z zagranicą towarami i usługami, określone w art. 85 § 1 i 2, art. 86 § 1-3, art. 87 § 1-3, art. 88 § 1 i 2, art. 89 § 1 i 2, art. 90 § 1 i 2, art. 91 § 1-3, art. 92 § 1 i 2, art. 93, 94 § 1 i 2 oraz art. 95 § 1 Kodeksu karnego skarbowego;

3) przeciwko obrotowi dewizowemu, określone w art. 97 § 1-3, art. 98 § 1, art. 99 § 1 i 2, art. 101 § 1, art. 102 § 1, art. 103 § 1, art. 104 § 1, art. 105 § 1, art. 106 § 1, art. 106a § 1, art. 106b § 1, art. 106c § 1, art. 106d § 1, art. 106i § 1 oraz art. 106j § 1 Kodeksu karnego skarbowego;

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1787, z 2002 r. Nr 213, poz. 1802 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 188, poz. 1838 i Nr 228, poz. 2256, z 2004 r. Nr 34, poz. 304, Nr 130, poz. 1376, Nr 185, poz. 1907 i Nr 273, poz. 2702 i 2703 oraz z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 131, poz. 1102, Nr 167, poz. 1398 i Nr 169, poz. 1410, 1413 i 1418.

⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 191, poz. 1956 i Nr 243, poz. 2442 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1316.

- 4) przeciwko organizacji gier losowych, gier na automatach i zakładów wzajemnych, określone w art. 107 § 1-3, art. 107a § 1, art. 108, art. 109 oraz art. 110 Kodeksu karnego skarbowego.”.

Art. 10.

Przepisy niniejszej ustawy o przedawnieniu stosuje się także do czynów popełnionych przed jej wejściem w życie, chyba że termin przedawnienia już upłynął.

Art. 11.

Czynności procesowe dokonane przed wejściem w życie niniejszej ustawy są skuteczne, jeżeli dokonano ich z zachowaniem przepisów dotychczasowych.

Art. 12.

Wyłączony z mocy prawa od udziału w sprawie jest także sędzia, który brał udział w wydaniu postanowienia o zezwoleniu na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności.

Art. 13.

Przepisy niniejszej ustawy stosuje się także przy wykonywaniu orzeczeń, które stały się wykonalne przed dniem jej wejścia w życie.

Art. 14.

Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy zachowują moc przepisy wydane przed jej wejściem w życie, jeżeli nie są sprzeczne z przepisami tej ustawy.

Art. 15.

W razie wątpliwości, czy stosować prawo dotychczasowe, czy przepisy niniejszej ustawy, stosuje się tę ustawę.

Art. 16.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.